

എഡിറ്റോറിയൽ

‘വേറൊരു’ സുവിശേഷം; ‘മറ്റൊരു’ യേശു

സുവിശേഷം ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഇത്രയും വ്യാപകമായി പ്രഘോഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റൊരു കാലഘട്ടമില്ല. എന്നിട്ടും ഇന്നു ക്രിസ്തീയത ഇത്രയും ആഴംകുറഞ്ഞതായിരിക്കുന്നതിനു കാരണമെന്താണ്? ഇന്നുണ്ടാകുന്ന മാനസാന്തരങ്ങൾ ആഴം കുറഞ്ഞതായതുകൊണ്ട് എന്നതാണതിനുള്ള മറുപടി. എങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇന്നു മാനസാന്തരങ്ങൾ കേവലം ഉപരിതലസ്പർശിയായിരിക്കുന്നത്? ഉത്തരം വ്യക്തം: ഇന്ന് ആഴം കുറഞ്ഞ ഒരു സുവിശേഷമാണ് പ്രസംഗിക്കുന്നത്.

വിലപിടിപ്പുള്ള എല്ലാറ്റിനും വ്യാജാനുകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ആത്മീയരംഗത്തും ഇതു സംഭവിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥസുവിശേഷത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ‘വെള്ളം ചേർത്തുനേർപ്പിച്ച’ ഒരു സുവിശേഷമാണ് ഇന്നു വ്യാപകമായി പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതിനെ ‘വേറൊരു സുവിശേഷം’മെന്നു തന്നെയാണ് അപ്പോസ്തലനായ പൗലൊസ് വിളിക്കുന്നത് (2 കൊരിന്ത്യർ 11:4).

‘യഥാർത്ഥസുവിശേഷം’വും ‘വേറൊരു സുവിശേഷം’വും തമ്മിൽ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാം? യഥാർത്ഥസുവിശേഷം എപ്പോഴും ‘ദൈവത്തിങ്കലേക്കുള്ള മാനസാന്തരം’ത്തെ (പ്രവൃത്തി 20:21) ഉന്നം വയ്ക്കുന്നു. സ്വന്തവഴികളിൽ നടക്കുന്ന ഒരു വൻ സ്വയത്തിനു പുറംതിരിഞ്ഞ് ദൈവത്തിനു അഭിമുഖമായി വരുന്നതാണത്. ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ സ്വയത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു ദൈവത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന യഥാർത്ഥമാനസാന്തരമാണത്. അതിൽ വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം പാപവഴികളെക്കുറിച്ചുള്ള അനുതാപവും അനുതപിച്ച കാര്യങ്ങളുടെ പരിത്യാഗവും ഉണ്ട്.

എന്നാൽ ‘വേറൊരു സുവിശേഷം’ത്തിലോ? അതിൽ ‘ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതിനെ മനുഷ്യൻ വേർപിരിച്ചിരിക്കുന്നു’. അനുതാപത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും തമ്മിൽ ദൈവമാണു യോജിപ്പിച്ചത്. പക്ഷേ ഇന്ന് അനുതാപത്തെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കാറില്ല; പകരം അനുതാപമില്ലാത്തവിശ്വാസമാണ് പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ‘കർത്താവിൽ വിശ്വസിച്ച രക്ഷനേടുകയും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു സീറ്റ് ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുക’ എന്നാണ് ഇന്നത്തെ സുവിശേഷകൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. ‘ശരി, അങ്ങനെയെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതു കൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടെങ്കിൽ അതു നമ്മളായിട്ടു നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ട’ എന്ന കച്ചവടലാക്കോടെ ചിലർ മുന്നോട്ടു വരുന്നു. ഇവിടെ എവിടെയാണു ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യം? പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിലവിളി? തെറ്റുകളെക്കുറിച്ചുള്ള പശ്ചാത്താപം? ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിലുള്ള വ്യതിയാനം? ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ ദിശാബോധം?

ഇന്നു സഭാകാലയളവ് കൃപയുടെ കാലഘട്ടമാണെന്നും കൃപയുടെ ഒരു സുവിശേഷമാണു പ്രസംഗിക്കപ്പെടേണ്ടതെന്നും ഉള്ളതു ശരി. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെ അറിയാത്ത കൃപ, യഥാർത്ഥകൃപയാണോ? അപ്പോസ്തലനായ പൗലൊസ് താൻ പ്രഘോഷിക്കുന്ന കൃപയുടെ സുവിശേഷത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതു നോക്കുക: “സുവിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കു ലജ്ജയില്ല. വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവനും....അതു രക്ഷയ്ക്കായി ദൈവശക്തിയാകുന്നുവല്ലോ. അതിൽ ദൈവത്തിന്റെ നീതി വിശ്വാസം ഹേതുവായും വിശ്വാസത്തിനായിക്കൊണ്ടും വെളിപ്പെടുന്നു. ‘നീതിമാൻ വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കും’ എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ” (റോമർ 1:16,17). ഇവിടെ ദൈവശക്തിയായ യഥാർത്ഥസുവിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ അതിൽ ദൈവത്തിന്റെ നീതിയാണു വിശ്വാസം ഹേതുവായും

വിശ്വാസത്തിനായിക്കൊണ്ടും വെളിപ്പെടുന്നത്. നീതിമാനാണ് വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കുന്നത്. പാപത്തിന്റെ മേൽ ശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്ന് ദൈവത്തിന്റെ കൃപയെക്കുറിച്ച് (വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചും) വാചാലമാകുന്ന ഒരു സുവിശേഷം ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെക്കുറിച്ച് (അനുതാപത്തെക്കുറിച്ചും) നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചാൽ അത് യഥാർത്ഥസുവിശേഷമാകുന്നതെങ്ങനെ?

നീതിയുടെ അടിത്തറയില്ലാത്ത കൃപ, യഥാർത്ഥകൃപയല്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു ഉദാഹരണം പഴയനിയമത്തിൽ നിന്നു കാണുക. യിസ്രായേൽമക്കളുടെ ദേവാലയത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നതു ‘കൃപാസന്’ത്തിന്മേലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ‘കൃപാസന്’ സത്യത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ‘നിയമപെട്ടകം’ത്തെ മുട്ടുന്ന പുറംമുടി മാത്രമായിരുന്നു. നിയമപെട്ടകത്തിനുള്ളിലായി നിയമത്തിന്റെ കല്പലകകൾ, അഹരോന്റെ തളിർത്തവടി, മന്ന ഇട്ടുവച്ച പൊൻപാത്രം എന്നിവ ഉണ്ടായിരുന്നു. (പുറപ്പാട് 25:8-22, എബ്രായർ 9:4,5 കാണുക). നിയമത്തിന്റെ കല്പലകകൾ ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെയും നിയമത്തെയും കാണിക്കുന്നു. അഹരോന്റെ തളിർത്തവടി ദൈവം ഏർപ്പെടുത്തിയ അധികാരങ്ങൾക്കുനേരേയുള്ള മത്സരത്തിനുള്ള ശിക്ഷയെക്കുറിക്കുന്നു. മന്ന ഇട്ടുവച്ച പൊൻപാത്രം ദിവ്യനടത്തിപ്പിനു നിർദ്ദേശനം. ചുരുക്കത്തിൽ നിയമപെട്ടകം മൊത്തത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെയും ന്യായത്തേയും നിയമത്തേയുമാണ് വിളിച്ചറിയിക്കുന്നത്. ഈ നിയമപെട്ടകത്തിനുമേലാണു കൃപാസനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്നതു ശ്രദ്ധേയമല്ലേ?

ദൈവകൃപയുടെ ഏറ്റവും വലിയ വെളിപ്പെടുത്തലാണു ക്രൂശിൽ നാം കാണുന്നത്. എന്നാൽ അതേ ക്രൂശുതന്നെയല്ലേ ദൈവത്തിന്റെ നീതിയുടേയും ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ പ്രദർശനസ്ഥലം? ദൈവം നീതിമാനായതുകൊണ്ടാണ് യേശുവിനു ക്രൂശുമരണം വഹിക്കേണ്ടിവന്നത്. പൗലൊസ് ഇക്കാര്യം വിശദീകരിക്കുന്നതു കാണുക: “വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ തന്റെ രക്തം മൂലം പ്രായശ്ചിത്തമാകുവാൻ ദൈവം അവനെ പരസ്യമായി നിറുത്തിയിരിക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ പൊറുമയിൽ മുൻകഴിഞ്ഞ പാപങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കാതെ വിടുകനിമിത്തം തന്റെ നീതിയെ പ്രദർശിപ്പിപ്പാൻ, താൻ നീതിമാനും യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനെ നീതീകരിക്കുന്നവനും ആകേണ്ടതിന് ഇക്കാലത്തു തന്റെ നീതിയെ പ്രദർശിപ്പിപ്പാൻ തന്നെ അങ്ങനെ ചെയ്തത്” (റോമർ 3:25,26). നോക്കുക: ക്രൂശ് കൃപയുടെ മാത്രമല്ല നീതിയുടേയും പ്രദർശനസ്ഥലമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യനിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു സുവിശേഷം ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെക്കുറിച്ചും അനുതാപത്തെക്കുറിച്ചും മൗനം പാലിക്കുന്നു. ഫലം ആളുകളുടെ മനോഭാവത്തിലും നിലപാടുകളിലും ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളിലും മൗലികമായ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നില്ല. ദൈവികമായ ചില സത്യങ്ങളെ ബുദ്ധി കൊണ്ടുസമ്മതിക്കുന്നതിനെ ‘വിശ്വാസം’ എന്നു വിളിച്ച് അവർ തൃപ്തരാകുന്നു. ശ്രദ്ധിക്കുക: ദൈവം ഏകനെന്ന സത്യം പിശാചും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ആ ‘വിശ്വാസം’ അവനെ പിശാചല്ലാതാക്കിമാറ്റിയില്ല (യാക്കോബ് 2:19).

‘മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി’യെന്നാണ് യഥാർത്ഥസുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുന്നത്. (2 കൊരിന്ത്യർ 5:15). എന്നാൽ ‘ദൈവം മനുഷ്യനുവേണ്ടി’ എന്നതാണു ‘വേറൊരു സുവിശേഷം’ ഉയർത്തുന്ന മുദ്രാവാക്യം. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നാം ഇതിൽ ഏതുഭാഗത്തു നില്ക്കും? പ്രസക്തമായ ചോദ്യം ഇതാണ്.

Handwritten signature: A. B. George

സുവിശേഷം: യഥാർത്ഥവും വ്യാജവും

ക്രിസ്ത്യാനികളെ പൊതുവേ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാറുണ്ട്. വിഭജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചിലതു താഴെ ചേർക്കുന്നു:

1. റോമൻ കത്തോലിക്കർ, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിഭാഗങ്ങൾ- ഏതു വീട്ടിൽ ജനിച്ചു എന്നതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി.

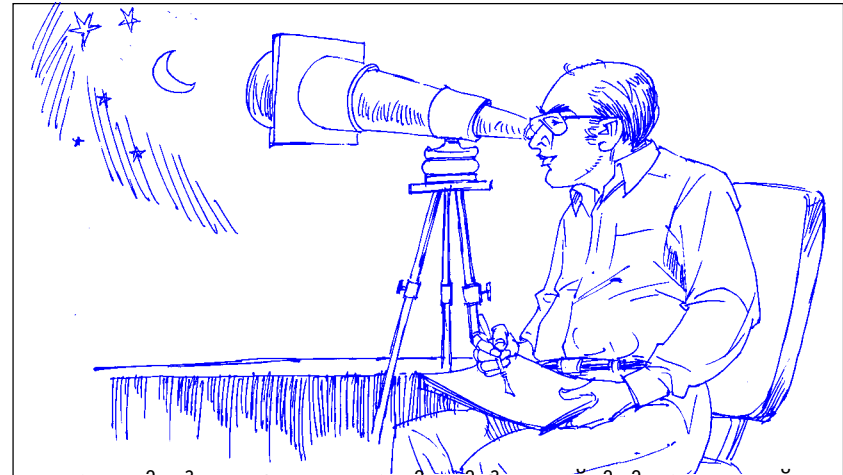
2. എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭകൾ, സ്വതന്ത്രസഭകൾ - ആരാധനാക്രമം, ഭരണ സംവിധാനം എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി.

3. വീണ്ടും ജനിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളും നാമധേയക്രിസ്ത്യാനികളും- 'അനുഭവ'ത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി.

4. സുവിശേഷവിഹിതരും ലിബറലുകളും- 'ഉപദേശ'ത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി.

5. 'കരിസ്മാറ്റിക്കു'കളും അല്ലാത്തവരും - 'അന്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നോ' എന്നതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി.

6. മുഴുസമയക്രിസ്തീയപ്രവർത്ത

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രം തെറ്റായ നിലയിൽ സങ്കല്പിച്ചിരുന്നകാലത്ത് നടത്തിയിരുന്ന ശാസ്ത്രീയകണക്കുകൂട്ടലുകളും നിഗമനങ്ങളുമെല്ലാം തെറ്റായിരുന്നു. 'ദൈവകേന്ദ്രീകൃത'മായി ജീവിക്കേണ്ടതിനു പകരം നമ്മൾ 'സ്വയകേന്ദ്രീകൃത'മായി ജീവിക്കാൻ ഇതേപോലെ കണക്കുകൾ പാളിപ്പോകും.

കരും ജോലിയോടെ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുന്നവരും-അവരുടെ തൊഴിലിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി.

ഇതുപോലെ വേറെയും പല തരം തിരിവുകളും സാധ്യമാണ്. പക്ഷേ നമ്മുടെ കർത്താവ് ഏതു പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ വന്നോ അതിന്റെ തായ്വേരിനെ ഈ തരംതിരിവുകൾ ഉണ്ടാക്കും സ്പർശിക്കുന്നില്ല എന്നതാണു സത്യം.

‘ക്രിസ്തു നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മരിച്ചു’ (1 കൊരിന്ത്യർ 15:3) എന്ന കാര്യം പലർക്കും അറിയാം. പക്ഷേ ‘നാം നമുക്കു വേണ്ടിയല്ല അവിടുത്തെക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കാനാണ്’ (2 കൊരിന്ത്യർ 5:15) ക്രിസ്തുമരിച്ചതെന്നു ബൈബിൾ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന കാര്യം എത്ര പേർക്ക് അറിയാം?

അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനികളെ തിരുവെഴുത്തിൻപ്രകാരം തരംതിരിക്കാവുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്.

തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നവർ - ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നവർ

അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തം കാര്യം അന്വേഷിക്കുന്നവർ-ക്രിസ്തുവിന്റെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നവർ

അല്ലെങ്കിൽ

ഒന്നാമതു ഭൗമികകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നവർ-ഒന്നാമതു ദൈവരാജ്യം അന്വേഷിക്കുന്നവർ.

അല്ലെങ്കിൽ

പണത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ - ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ

(രണ്ടിനേയും ഒന്നിച്ചു സ്നേഹിക്കുന്നത് അസാധ്യമാണെന്നു യേശു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്- ലൂക്കോസ് 16:13)

പക്ഷേ ഈ മട്ടിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ തരംതിരിക്കുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടേയില്ല. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ആന്തരികജീവിതവും ദൈവത്തോടൊപ്പമുള്ള സ്വകാര്യനടപ്പുമാണ് ഈ തരംതിരിവിന് അടിസ്ഥാനം. അതേസമയം ജീവിതത്തിന്റെ ഏപ്രിൽ 2007

ആളുകൾക്ക് ഒരു ഉപദേശരൂപമോ, സഭാസംവിധാനമോ നൽകാനല്ല നമ്മുടെ കർത്താവു പ്രാഥമികമായി വന്നത്. അന്യഭാഷാഭാഷണം നൽകാനോ ആളുകൾക്ക് ഒരനുഭവം നൽകാനോ പോലുമല്ല അവിടുന്ന് വന്നത്! നമ്മെ പാപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കാനാണ് യേശു വന്നത്. വ്യക്തത്തിന്റെ വേരിൽ കോടാലി വയ്ക്കുവാനാണ് അവിടുന്ന് ഭൂമിയിൽ വന്നത്.

ബാഹ്യമായ കാര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ആദ്യം പറഞ്ഞ തരംതിരിക്കൽ. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സ്വർഗ്ഗം തരംതിരിക്കുന്നത് രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ വിധത്തിലായിരിക്കും. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഈ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ മട്ടിലുള്ള തരംതിരിക്കലല്ലേ പ്രധാനം? ഇങ്ങനെ ആന്തരികജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നമ്മെ തരംതിരിക്കാൻ മറ്റാർക്കും കഴിയുകയില്ല. നാം തന്നെ വേണം നമ്മെ തരംതിരിക്കുവാൻ. കാരണം, മറ്റാർക്കുമറിയില്ല, നമുക്കു മാത്രമേ നമ്മുടെ ആന്തരികളദ്ദേശ്യങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. നാം എന്തിനു വേണ്ടി ജീവിക്കുന്നുവെന്നു നമ്മുടെ ജീവിതപങ്കാളികൾക്കുപോലും വേണ്ടനിലയിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ.

ആളുകൾക്ക് ഒരു ഉപദേശരൂപമോ, സഭാസംവിധാനമോ നൽകാനല്ല നമ്മുടെ കർത്താവു പ്രാഥമികമായി വന്നത്. അന്യഭാഷാഭാഷണം നൽകാനോ ആളുകൾക്ക് ഒരനുഭവം നൽകാനോ പോലുമല്ല അവിടുന്ന് വന്നത്!

നമ്മെ പാപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കാനാണ് യേശു വന്നത്. വ്യക്ത

ത്തിന്റെ വേരിൽ കോടാലി വയ്ക്കുവാനാണ് അവിടുന്ന് ഭൂമിയിൽ വന്നത്. പാപത്തിന്റെ ആ തായ്വേർ എന്താണെന്നോ? സ്വയകേന്ദ്രീകൃതമായ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് സ്വന്തതാത്പര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുകയും സ്വന്ത ഇഷ്ടം ചെയ്യുകയും.-അതാണ് പാപത്തിന്റെ തായ്വേർ. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ആ വേരിന്മേൽ കോടാലി വയ്ക്കുവാനും അത് പിഴുതെടുത്തു കളയുവാനും നാം കർത്താവിനെ അനുവദിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം ഉപരിതലത്തിൽ മാത്രം ക്രിസ്ത്യാനികളായിരിക്കും. അതേസമയം നമ്മുടെ ഉപദേശം, അനുഭവം, സഭാസംവിധാനം എന്നിവ കൊണ്ടു നാം മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ വളരെ ഉയർത്തിയൊന്നെന്നു ചിന്തിച്ചു വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടുപോകുവാൻ പിശാച് നമ്മളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും!

‘നാം നമുക്കായി മാത്രം ജീവിക്കുന്നിടത്തോളം’ (‘പാപത്തിൽ ജീവിക്കുക’ എന്നതിന്റെ മറ്റൊരു പ്രയോഗമാണിത്) നമുക്കു ശരിയായ ഉപദേശം, അനുഭവം, സഭാസംവിധാനം എന്നിവ ഉണ്ടായാലും സാത്താനു പ്രശ്നമില്ല. തങ്ങൾക്കായി ജീവിക്കുകയും തങ്ങൾക്കുള്ളതുമാത്രം അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കൊണ്ട് ഇന്നു ക്രിസ്തീയഗോളം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉപദേശത്തിലോ, സഭയുടെ പ്രവർത്തനരീതിയിലോ, ചില അനുഭവങ്ങളിലോ തങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ വ്യത്യസ്തരാണെന്നതിനാൽ ദൈവം തങ്ങളെ മറ്റു ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കാൾ ഉയർന്നവരായി കാണുന്നു എന്ന ചിന്തയിലാണവർ! ക്രിസ്തീയലോകത്ത് സാത്താൻ എന്തൊരു വലിയ പ്രവൃത്തിയാണു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.?

സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു താൻ ഭൂമിയിൽ വന്നത് എന്തിനാണെന്നതിനെപ്പറ്റി കർത്താവ് യോഹന്നാൻ 6:38 ൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ഏപ്രിൽ 2007

തങ്ങൾക്കായി ജീവിക്കുകയും തങ്ങൾക്കുള്ളതു മാത്രം അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കൊണ്ട് ഇന്നു ക്രിസ്തീയഗോളം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉപദേശത്തിലോ, സഭയുടെ പ്രവർത്തനരീതിയിലോ, തങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ വ്യത്യസ്തരാണെന്നതിനാൽ ദൈവം തങ്ങളെ മറ്റു ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കാൾ ഉയർന്നവരായി കാണുന്നു എന്ന ചിന്തയിലാണവർ!

1. തന്റെ മനുഷ്യഹിതം (മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ ഭൂമിയിൽ വന്നപ്പോൾ അവിടുത്തെക്കു ലഭിച്ചത്) നിഷേധിക്കാനും.

2. തന്റെ പിതാവിന്റെ ഹിതം ഭൂമിയിൽ ചെയ്യാനും.

ഇങ്ങനെയാണ് അവിടുന്ന് നമുക്കു മാതൃകയായിരിക്കുന്നത്.

യേശുവിന്റെ ഭൂമിയിലെ ജീവിതത്തിൽ-മുപ്പത്തിമൂന്നരവർഷം മുഴുവൻ-അവിടുന്ന് സ്വന്തഇഷ്ടം നിഷേധിച്ചു. പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്തു. തന്റെ ശിഷ്യരാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഈ വഴിയിലൂടെ പോകണമെന്നും അവിടുന്ന് തന്റെ അനുയായികളോടു സ്പഷ്ടമായി കല്പിച്ചു. യേശു വന്നത് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ പാപത്തിന്റെ തായ്വേരിന്റെ-‘സ്വന്ത ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നതിന്റെ’- കടയ്ക്കൽ കത്തി വയ്ക്കുവാനും നമ്മെ സ്വാർത്ഥതയിൽ നിന്നു വിടുവിക്കാനുമാണ്.

ശാസ്ത്രലോകത്ത്, ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങളായി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ഭൂമിയാണെന്ന് തെറ്റായി ആളുകൾ സങ്കല്പിച്ചിരുന്നു. മനുഷ്യക്കാഴ്ചയ്ക്ക് അങ്ങനെയൊന്നല്ലോ തോന്നുക-സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ,

നക്ഷത്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഭൂമിയെ 24 മണിക്കൂർകൊണ്ടു വലം വച്ചുവരുന്നതായി തോന്നും. എന്നാൽ 450 വർഷം മുൻപ് കോപ്പർനിക്കസ് എന്ന ധീരനായ മനുഷ്യൻ ഈ ആശയത്തെ ചോദ്യംചെയ്തു. ഭൂമി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പോയിട്ട് ഈ സൗരയൂഥത്തിന്റെ പോലും കേന്ദ്രമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചു. മാത്രമല്ല ഭൂമി സൂര്യനെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണു ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രം തെറ്റായ നിലയിൽ സങ്കല്പിച്ചിരുന്നകാലത്ത് നടത്തിയിരുന്ന ശാസ്ത്രീയകണക്കുകൂട്ടലുകളും നിഗമനങ്ങളുമെല്ലാം തെറ്റായിരുന്നു. എന്നാൽ കേന്ദ്രം ശരിയായി നിർണയിച്ചശേഷം മനുഷ്യൻ നടത്തിയ കണക്കുകൂട്ടലുകളും നിഗമനങ്ങളും ശരിയായിത്തീർന്നു.!

‘ദൈവകേന്ദ്രീകൃത’മായി ജീവിക്കേണ്ടതിനു പകരം നമ്മൾ ‘സ്വയകേന്ദ്രീകൃത’മായി ജീവിച്ചാൽ ഇതേപോലെ കണക്കുകൾ പാളിപ്പോകും. സ്വയകേന്ദ്രീകൃതമായി തുടർന്നാൽ ബൈബിളിനെക്കുറിച്ചും ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണ ഹിതത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള നമ്മുടെ അറിവ് (അവയാണല്ലോ നമ്മുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകളും നിഗമനങ്ങളും) തെറ്റിപ്പോകും. നേരത്തെ നാം കണ്ടതുപോലെ അയ്യായിരത്തിൽ പരം വർഷങ്ങൾ ആളുകൾ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപരമായ ഒരു തെറ്റ് ശരിയാണെന്നു വിശ്വസിച്ചതുപോലെ നാമും ശരിയായ പാതയിലാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു മുന്നോട്ടു പോയെന്നു വരും. പക്ഷേ സത്യത്തിൽ നാം നൂറുശതമാനവും തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുകയാണ്!

ഇന്നു പല ‘നല്ല ക്രിസ്ത്യാനികൾ’ഉടേയും സ്ഥിതി ഇങ്ങനെയാണ്. ഒരേ ബൈബിളിനെക്കുറിച്ച് അവർക്കു വ്യത്യസ്തമായ വ്യാഖ്യാനമാണുള്ളത് -എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെല്ലാം തെറ്റാണ് തങ്ങളുടേതു മാത്രം

ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശ് മരണത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന് ഒരുവന്റെ പാപം ക്ഷമിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത് അവൻ അനുതപിച്ചാൽ മാത്രമാണ്. അപ്പോൾ അവൻ ദിനംതോറുമുള്ള ജീവിതത്തിൽ തന്നെത്തന്നെ നിഷേധിക്കാനും ദൈവകേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാനുമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി ലഭ്യമാകും. ഇതാണ് യേശുവും അപ്പോസ്തലന്മാരും പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷം.

മാണു ശരി എന്നവർ ഒരോരുത്തരും ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം ‘വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു’ പോയി എന്നവർ പറയുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണിങ്ങനെ? കാരണം അവരുടെ കേന്ദ്രം തെറ്റാണ്.

സ്വയംകേന്ദ്രീകൃതനായിട്ടിരിക്കുവാനല്ല, മറിച്ച് ദൈവത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി ജീവിക്കുവാനാണ് മനുഷ്യനെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചത്. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളാണെങ്കിലും അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ശരിയല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ സുവിശേഷവും തെറ്റിപ്പോകും. അടിസ്ഥാനപരമായി ഇന്നു രണ്ടു തരത്തിലുള്ള സുവിശേഷമാണു പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുന്നത്-ഒന്ന് മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായ സുവിശേഷം, മറ്റേത് ദൈവത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള സുവിശേഷം.

മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായ സുവിശേഷം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതിതാണ്: ഈ ഭൂമിയിലെ നിന്റെ ജീവിതം സുഖകരമാക്കുന്നതിന് ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ദൈവം നൽകുകയും ജീവിതാന്ത്യത്തിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിനക്ക് ഒരു സ്ഥാനം നൽകുകയും ചെയ്യും!

യേശു അവന്റെ എല്ലാ പാപവും ക്ഷമിക്കും. എല്ലാ രോഗവും സൗഖ്യം

(ശേഷം പേജ് 17 ൽ)

വിട്ടിലെ ജീവിതം

സാക്ഷ്യം

ഒരുവന് തന്റെ കുടുംബത്തെ നന്നായി പരിപാലിക്കാൻ അറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിൽ അയാൾ ദൈവസഭയെ നയിക്കാനോ, സഭാശുശ്രൂഷചെയ്യാനോ അയോഗ്യനാണെന്ന് ദൈവവചനം പറയുന്നു. (1 തിമോ.3:5). സഭ ദൈവത്തിന്റെ കുടുംബമാണ്. അവിടുത്തെ സഭയിലെ ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് നാം യോഗ്യരാണോ എന്ന് ദൈവം പരിശോധിക്കുന്ന ഇടം നമ്മുടെ കുടുംബമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ കുടുംബത്തെ പരിപാലിക്കാൻ നാം പ്രാപ്തരാകണമെങ്കിൽ ആദ്യം സ്വന്തം കുടുംബത്തെ ദൈവികമായ വിധത്തിൽ നാം പരിപാലിച്ചേ മതിയാകൂ.

ഞാൻ ക്രിസ്തീയശുശ്രൂഷയ്ക്കായി മിക്കപ്പോഴും യാത്രയിൽ ആയിരുന്നതിനാൽ എന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റപ്പെടുന്ന കാര്യവും സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റപ്പെടുന്ന കാര്യവും തമ്മിൽ പൊരുത്തക്കേടുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ ദൈവത്തോട് ജ്ഞാനത്തിനായി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. പ്രായോഗിക കാര്യങ്ങളിൽ ആലോചനചോദിക്കുവാൻ ഒരു ആത്മീയപിതാവ് എനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും ആശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അങ്ങനെ ഒരാൾ എനിക്ക് ഇല്ലായിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. അതു

കൊണ്ടുതന്നെ എനിക്ക് നിരവധി അബദ്ധങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ തെറ്റുകളിൽനിന്ന് ഞാൻ ക്രമേണ പഠിക്കുകയും ഈ വിഷയങ്ങളിൽ കുറച്ചൊക്കെ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഞാൻ ഉപജീവനത്തിനായി ചെയ്തിരുന്ന ‘കൂടാരപ്പണിയിൽ നിന്നുള്ള വരുമാനം കുറവായിരുന്നതിനാൽ എന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് ലളിതമായ ജീവിതശൈലി അഭ്യസിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എത്രയും ചെലവുചുരുക്കി ജീവിക്കാനും സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് അദ്ധ്വാനിക്കാനും അവൾ തയ്യാറായിരുന്നു. അതിഥിസൽക്കാരപ്രിയ ആയിത്തീരേണ്ട ആവശ്യവും അവൾക്കുണ്ടാ

യിരുന്നു. കാരണം, അപ്രതീക്ഷിതമായി എത്തുന്ന സന്ദർശകർ വീട്ടിൽ വളരെ യായിരുന്നു. ഈ നന്മകളെല്ലാം ഒത്തിണങ്ങിയിരുന്ന ഒരു ഭാര്യയായിരുന്നു ആനി എന്നതിൽ ഞാൻ ദൈവത്തോട് വളരെ നന്ദിയുള്ളവനാണ്. എന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി കൃത്യമായും ആവശ്യമുള്ള അഭ്യസനം ദൈവം അവൾക്ക് യൗവനത്തിന്റെ തുടക്കം മുതലേ നൽകിയിരുന്നു. അവൾ എന്റെ ശുശ്രൂഷയെ സ്വന്നവനും ഫലപ്രദവും ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞായറാഴ്ചത്തെ സഭായോഗം

കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ പലരേയും, പ്രത്യേകിച്ച് ബാംഗ്ലൂരിന്റെ വിദൂരഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വരുന്നവരെ, ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനായി വീട്ടിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുമായിരുന്നു. ആ സന്ദർശകർക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കാനായി പല ഞായറാഴ്ചകളിലും ആനി വിശന്നിരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഞാൻ പിന്നീട് മനസ്സിലാക്കാൻ ഇടയായി.

വൈകിട്ടത്തെ മീറ്റിംഗുകഴിഞ്ഞ് പല ചെറുപ്പക്കാരായ സഹോദരന്മാരും രാത്രിയിൽ വീട്ടിൽ തങ്ങാറുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളോടൊത്ത് അത്താഴം കഴിച്ചശേഷം ഉറങ്ങി, കാലത്ത് കോളജിലേക്ക് പോകുംമുമ്പ് തനിയേ കാപ്പി ഉണ്ടാക്കി കുടിക്കാനായി അടുക്കള ഉപയോഗിക്കാൻ അവർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രാരംഭവർഷങ്ങളിൽ എല്ലാവർഷവും വീട്ടിൽ വച്ച് നാലുദിവസത്തെ കോൺഫറൻസുകൾ നടക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വീട് മുഴുവൻ സമയവും സന്ദർശകരെ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരുന്നു.

ക്രിസ്തീയശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ഒരിക്കൽ ഞാൻ അഞ്ച് ആഴ്ചകൾ വീട്ടിൽ നിന്നും അകലെയായിരുന്നു. അന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് മൂന്ന് ആൺ മക്കളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. മൂന്നുപേരും ഒരു പോലെ രോഗബാധിതരായി കിടപ്പിലായി. ആനി അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്ക് യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള ഭാരവും ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ച അവൾ ഞാൻ അല്പം നേരത്തേ വീട്ടിൽ എത്തണം എന്നു പോലും ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. വിവാഹത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ ദൈവം അവളോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരുന്നു: “നിന്റെ ഭർത്താവ് എന്റെ ദാസനാണ്. അവൻ തക്ക തുണയായിരിക്കാനാണ് ഞാൻ നിന്നെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവനെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും എന്റെ വേലയ്ക്കായി അവനെ സ്വതന്ത്രനാക്കുകയും ചെയ്യേ

ഞാൻ ഉപജീവനത്തിനായി ചെയ്തിരുന്ന ‘കൂട്ടാരപ്പണിയി’ൽ നിന്നുള്ള വരുമാനം കുറവായിരുന്നതിനാൽ എന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് ലളിതമായ ജീവിതശൈലി അഭ്യസിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എത്രയും ചെലവുചെടുക്കി ജീവിക്കാനും സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് അദ്ധ്വാനിക്കാനും അവൾ തയ്യാറായിരുന്നു. അതിഥിസൽക്കാരപ്രിയ ആയിരീരേണ്ട ആവശ്യവും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ണ്ടത് നീയാണ്”. കഴിഞ്ഞ നാൽപ്പതു വർഷമായി വിശ്വസ്തതയോടെ ആനി ആ ദൗത്യം നിർവ്വഹിച്ചുപോരുന്നു.

ഞാൻ വിവാഹിതനായ ആദ്യനാളുകളിൽ എനിക്ക് കോപത്തിന്മേൽ ജയം ഇല്ലായിരുന്നു. ദൈവകൃപയാൽ ചില വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കാര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമായി. ഇന്ന് ഞങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യബന്ധം മഹത്വപൂർണ്ണമാണ്. പരസ്പരം കളിതമാശകൾ പറയുക എന്നുള്ളത് ഞങ്ങളുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഭിന്ന അനുഭവമാണ്. ഭർത്താവും ഭാര്യയും തമ്മിൽ ഉള്ള നല്ല ബന്ധത്തിന്റെ വ്യക്തമായ തെളിവ് പരസ്പരം നർമ്മം പങ്കിടാൻ കഴിയുന്നതാണ് എന്ന് ദീർഘനാളായി ഞാൻ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു.

ഞാൻ കൂടെക്കൂടെ യാത്രയിൽ ആയിരുന്നതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ നാല് ആൺമക്കളെ കർത്താവിന്റെ ഭക്തിയിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിലുള്ള പ്രധാനഉത്തരവാദിത്വം ആനിക്കായിരുന്നു. അവർക്കുവേണ്ടിയും അവരോടൊപ്പവും ആനി നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ ആനി അവരുടെ സ്നേഹിതയായിരുന്നു. സ്കൂളിൽനിന്നും തിരികെവരുമ്പോൾ അന്നത്തെ അനുഭവങ്ങൾ ഒരു

നല്ല സ്നേഹിതയെപ്പോലെ അവൾ മക്കളോട് ആരാഞ്ഞറിയുമായിരുന്നു. അവരോടൊപ്പം കളിക്കാനും അവൾ സമയം കണ്ടെത്തി.

പിതാവ് എന്ന നിലയിൽ എന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം അവരുടെ ഭൗതികാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുകയും ദൈവിക പ്രമാണങ്ങൾ അവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ആയിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടുവയസ്സുവരെ മക്കളെ ഞാൻ സ്കൂട്ടറിൽ സ്കൂളിൽ കൊണ്ടുവിടുമായിരുന്നു. അതിനുശേഷം അവർ സ്വയം സൈക്കിൾ ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒന്നിലധികം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗുരുതരമായ റോഡപകടങ്ങളിൽ നിന്നും ദൈവം ഞങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. ബാംഗ്ലൂരിലെ അപകടം നിറഞ്ഞ നിരന്തരങ്ങളിൽ ദൈവം തന്റെ ദൂതന്മാരെ അയച്ച് ഞങ്ങളെ സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഇന്ന് ഞങ്ങൾ ജീവനോടെയിരിക്കുന്നത്. മക്കളെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും പാര്യേതരവിഷയങ്ങളിലും ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. പത്താം ക്ലാസ്സുവരെ ഗൃഹപാഠങ്ങളിലും പഠനത്തിലും ആനിയും ഞാനും മക്കളെ സഹായിച്ചിരുന്നു. എന്നേക്കാൾ ഈ വിഷയത്തിൽ ആനി ആയിരുന്നു അധികം ബുദ്ധിമുട്ടിയത്.

മക്കളെ ശിക്ഷണത്തിൽ വളർത്തുന്നത് പിതാവായ എന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമായിരുന്നു. സദ്യശവാകൃങ്ങളിലും എബ്രായലേഖനം 12-ാം അദ്ധ്യായത്തിലും എഴുതിയിരിക്കുന്ന വചനങ്ങൾ ഞാൻ അനുസരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. മക്കൾ തികഞ്ഞ ശിക്ഷണത്തിൽ വളരണം എന്നാണ് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. എനിക്ക് ഒരിക്കലും ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും കുഞ്ഞുങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറായി. ഞാൻ ദൈവത്തെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അവിടുത്തെ വഴികളാണ് എന്റെ മക്കൾക്ക് ഏറ്റവും ഉത്തമം എന്ന് ഉറപ്പായിരുന്നു. അവർക്ക് ശിക്ഷ നൽകി

ഇന്ന് ഞങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യബന്ധം മഹത്വപൂർണ്ണമാണ്. പരസ്പരം കളിതമാശകൾ പറയുക എന്നുള്ളത് ഞങ്ങളുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഭിന്ന അനുഭവമാണ്. ഭർത്താവും ഭാര്യയും തമ്മിൽ ഉള്ള നല്ല ബന്ധത്തിന്റെ വ്യക്തമായ തെളിവ് പരസ്പരം നർമ്മം പങ്കിടാൻ കഴിയുന്നുവെന്നതാണ്.

യശേഷം മിക്കപ്പോഴും ഞാൻ അവരോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. കോപം പാപമാണെന്ന് എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. കോപിഷ്ടനാകാതെ മക്കളെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ എപ്പോഴും വിജയിച്ചിരുന്നില്ല. എപ്പോഴൊക്കെ കോപത്തിൽ ഞാൻ മക്കളെ ശിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ, അപ്പോഴൊക്കെ തനിയേ ദൈവസന്നിധിയിൽ ചെന്ന് അനുതപിക്കുകയും കോപത്തിൽ നിന്നും എന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കുവാൻ അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചിലപ്പോഴെങ്കിലും തെറ്റായ വിവരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അകാരണമായി ഞാൻ മക്കളെ ശിക്ഷിക്കാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട് എന്ന സത്യവും അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഓർമ്മശരിയാണെങ്കിൽ 13 വയസ്സിനുശേഷം അത്യപൂർവ്വമായി മാത്രമേ മക്കളെ ശാരീരികമായി ശിക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. 15 വയസ്സിനുശേഷം ആരേയും അപ്രകാരം ശിക്ഷിച്ചിട്ടേയില്ല. അതിനുശേഷം അവർ എന്തെങ്കിലും തെറ്റു ചെയ്താൽ അവരോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഒരു പിതാവ് എന്ന നിലയിൽ അവരെ വളർത്തിയതിൽ എനിക്ക് എവിടെയാണ് തെറ്റുപറ്റിയത് എന്ന് കാണിച്ചു

തരുവാൻ ഞാൻ ദൈവത്തോട് അപേക്ഷിക്കുകയുമായിരുന്നു പതിവ്. എന്നാൽ ഒടുവിലായി എനിക്ക് വ്യക്തമാക്കേണ്ട കാര്യം, എന്റെ ശിക്ഷണല്ല, ദൈവത്തിന്റെ കരുണ മാത്രമാണ് എന്റെ മക്കളെ ദൈവവഴികളിൽ സൂക്ഷിച്ചത് എന്നാണ്.

സ്കൂളിൽ മക്കൾ പങ്കെടുക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും പരിപാടികൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ആനിയും ഞാനും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനായി സ്കൂളിൽ പോകാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട പൊതുപരീക്ഷകൾ ഉള്ളപ്പോൾ അവരെ സഹായിക്കാനായി വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. “ക്രിസ്തീയവേലയിൽ തിരക്കിലായിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ പിതാവിന് ഞങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾക്കായി സമയം ഇല്ലായിരുന്നു” എന്ന് എന്റെ മക്കൾ ഒരിക്കലും പറയരുത് എന്ന് എനിക്ക് നിർബന്ധമായിരുന്നു.

മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഓരോരുത്തരായി ആൺമക്കളെ ഞാൻ ഒരു ശനിയാഴ്ചയോ അവധി ദിവസമോ വെളിയിൽ ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമായിരുന്നു. വെളിയിൽ എന്തെങ്കിലും ലളിതമായ ഭക്ഷണം ഒരുമിച്ച് കഴിക്കുകയും തമ്മിൽ സംസാരിക്കാൻ സമയം എടുക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്നോടൊപ്പം ഉള്ള ഈ സൗഹൃദനിമിഷങ്ങൾക്കായി എന്റെ ആൺമക്കൾ ഓരോരുത്തരും ആകാംക്ഷയോടെ ഉറ്റുനോക്കിയിരുന്നു. കൂടെക്കൂടെയുള്ള എന്റെ യാത്രകൾമൂലം ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ച അളവിൽ ഇപ്രകാരം ഓരോരുത്തരുമായി സമയം ചെലവഴിക്കാൻ നിർഭാഗ്യവശാൽ എനിക്ക് കഴിയാതെ പോയി. ശുശ്രൂഷരംഗത്തെ തിരക്കുമൂലം കൂടുതൽ സമയം ഓരോമക്കളോടുമൊപ്പം ചെലവഴിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നുള്ളത് എന്റെ വലിയ ദുഃഖമാണ്. ഒരിക്കൽ ഒരു മകന്റെ ജന്മദിനത്തിൽ അവനുമായി വെളിയിൽ പോകാം എന്ന് വാക്കുപറഞ്ഞിരുന്നു.

ഉടുത്തൊരുങ്ങി വൈകുന്നേരം ആയപ്പോഴേക്കും അവൻ കാത്തിരുന്നു. കൃത്യം ആ സമയത്ത് സഭയിലെ ഒരു സഹോദരൻ ഒരു പ്രശ്നവുമായി വീട്ടിൽ വന്നു. ആ സഹോദരനുമായി സംസാരിച്ച് ദീർഘസമയം കഴിഞ്ഞു പോയതിനാൽ രാത്രിയായി. പാർക്കിൽ മകനെ കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയാതെ പോയി. അവന്റെ മാനസികനില ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഇന്നും ആ സംഭവം ദുഃഖത്തോടെ മാത്രമേ ഓർക്കാൻ കഴിയൂ. ഗുരുതരമായ പ്രശ്നം അല്ലാത്തതിനാൽ സഭയിലെ സഹോദരനോട് അടുത്തദിവസം വരാൻ എനിക്ക് പറയാമായിരുന്നു. അന്ന് എനിക്കതിനുള്ള ജ്ഞാനം ഇല്ലാതെപോയി. എന്റെ മകൻ എന്നോട് ക്ഷമിക്കാൻ മനസ്സു കാട്ടി. ഒരുപക്ഷേ ഈ സംഭവംതന്നെ അവൻ മറന്നുകാണും! മക്കളോടൊത്ത് കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിക്കാനും അവരോട് വാക്കുപറഞ്ഞാൽ അത് നിറവേറ്റാനും ഞാൻ പിതാക്കന്മാരോട് ആലോചന പറയുന്നു.

കർത്താവിനെ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുഗമിക്കാനായി എന്റെ മക്കളുടെ ഹൃദയം കവരുവാൻ എന്തുവിലകൊടുക്കാനും ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. പൗലോസ് കർത്താവിനെ സേവിച്ചതുപോലെ, ഞാൻ ചെയ്യുന്നതുപോലെ അവരും ‘കുടാരപ്പണി’ ചെയ്തുകൊണ്ട് കർത്താവിന്റെ ദാസന്മാരായിരിക്കണം എന്നായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. ഇന്ന് അവർ നാലുപേരും കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നതിൽ ഞാൻ എത്ര നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കുന്നു! കുറവുകളുള്ള മാതാപിതാക്കന്മാരായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. ഞങ്ങൾ അവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ച കാര്യങ്ങൾക്കായി ഇന്ന് അവർ ഞങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ മഹത്വവും കർത്താവിന് മാത്രം ആയിരിക്കട്ടെ.

(തുടരും)

മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസ്: പ്രസംഗപീഠത്തിലെ ‘കൊടുങ്കാറ്റ്’

മാതൃ ജോർജ്ജ്

മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസ് തന്റെ പത്നി ബെഥാനുമൊത്ത് വെയിൽസിൽ 1959 ജൂലൈയിൽ ഒഴിവുകാലം ചെലവഴിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു ഞായറാഴ്ച കാലത്ത് അവർ പ്രഭാതപ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി ഒരു ചെറിയ ചാപ്പലിൽ എത്തി. കുടിവന്നവരോട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: “ഇന്ന് രാവിലെ ദൈവവചനത്തിൽ നിന്നും ഒരു സന്ദേശം കേൾക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് താത്പര്യമുണ്ടോ?” ഒഴിവുകാലം ചെലവഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മാർട്ടിൻ പ്രസംഗിക്കാൻ എത്രമാത്രം ഒരുക്കമുള്ളവനാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സന്ദേഹം തോന്നിയതുകൊണ്ടാവാം സദസ്സിൽനിന്നും വേഗത്തിൽ പ്രതികരണം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി ബെഥാൻ പറഞ്ഞു: “അദ്ദേഹത്തെ പ്രസംഗിക്കാൻ അനുവദിക്കൂ. പ്രസംഗമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം!” ഈ പ്രസ്താവന തികച്ചും സത്യമായിരുന്നു. ‘പ്രസംഗവും പ്രസംഗകരും’ എന്ന തന്റെ പ്രൗഢഗോഭീരമായ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആമുഖക്കുറിപ്പിൽ ലോയിഡ് ജോൺസ് ഇപ്രകാരം എഴുതി: “എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുവനെ ദൈവം വിളിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ, മഹത്തായ, ഉന്നതമായ വിളി ഒരു ക്രിസ്തീയപ്രസംഗകൻ ആയിരിക്കാനാണ്!”.

തിരുവചനസത്യത്തിനും നവീകരണ ഉപദേശങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള ഏപ്രിൽ 2007

ജോൺകാൽവിന്റെ ദാഹവും, പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ആത്മീയ ഉണർവിന്റെ എതിർപ്പും മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. ലണ്ടനിലെ വെസ്റ്റ് മിനിസ്റ്റർ ചാപ്പലിലെ പ്രസംഗപീഠത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ദീർഘമായ മുപ്പതുവർഷങ്ങൾ അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചു. ഓരോ ആഴ്ചയും കുറഞ്ഞത് മൂന്ന് പ്രസംഗങ്ങൾ! വെള്ളിയാഴ്ച വൈകിട്ടും, ഞായറാഴ്ച കാലത്തും വൈകിട്ടും. തന്റെ ക്രിസ്തീയശുശ്രൂഷയുടെ അന്ത്യത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തം പ്രസംഗങ്ങളെ വിലയിരുത്തിയത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: “സത്യംപറഞ്ഞാൽ എന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കാനായി നിറഞ്ഞു മുറിച്ചുകടക്കാൻപോലും ഞാൻ തയ്യാറാകുകയില്ല!” എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഒരിക്കലും മടുപ്പ് ഉളവാക്കിയിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ് സത്യം. ജെ.ഐ.പായ്ക്കർ 22 വയസ്സുള്ളപ്പോൾ 1948-49 ൽ ഒരു അദ്ധ്യയനവർഷം മുഴുവൻ ഞായറാഴ്ച വൈകിട്ടത്തെ ലോയിഡ് ജോൺസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടിരുന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും ഇത്രശക്തമായ പ്രസംഗം താൻ കേട്ടിട്ടില്ല എന്നാണ് പിൽക്കാലത്ത് പായ്ക്കർ പറഞ്ഞത്. വൈദ്യുതഘോഷം ഏൽക്കുന്നതുപോലെ ശക്തമായ ദൈവിക സാന്നിധ്യം തന്നിലേക്ക് പകർന്ന

മറ്റൊരു പ്രസംഗകനെ കണ്ടിട്ടില്ല എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം. ലോയിഡ്-ജോൺസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുള്ള പലർക്കും ഇതേ സാക്ഷ്യം പറയാൻ കഴിയും. ഗിരിപ്രഭാഷണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗപരമ്പരകൾ രണ്ട് വാല്യങ്ങളായി പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജോർജ്ജ് വെർവർ താൻ വായിച്ചിട്ടുള്ളതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും മഹത്തരമായത് ഈ സന്ദേശങ്ങളായിരുന്നു എന്ന് ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. ആയിരങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുകയും ഇപ്പോഴും സ്വാധീനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാർട്ടിൻ ലോയിഡ്-ജോൺസിനെ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും മഹാനായ പ്രസംഗകൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാൻ മടിക്കേണ്ടതില്ല.

1899 ഡിസംബർ മാസം 20-ാം തീയതി തെക്കൻ വെയിൽസിലെ കാർഡിഫിൽ മാർട്ടിൻ പിറന്നു. ഹെൻട്രിയും മൾഗേറീയും ആയിരുന്നു മാതാപിതാക്കൾ. മാതാപിതാക്കളുടെ മൂന്ന് സന്താനങ്ങളിൽ രണ്ടാമനായിരുന്നു. ലോയിഡ് ജോൺസ് കുടുംബം 1906 ൽ ലിയാംഗിത്തോ എന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് താമസമാറ്റി. 1908 ലാണ് ബാലനായ മാർട്ടിൻ ലണ്ടൻപട്ടണം സന്ദർശിക്കുന്നത്. 1910 ൽ അവർ താമസിച്ചിരുന്ന ഭവനത്തിന്റെ മുകളിലത്തെ നിലയിൽ അഗ്നിബാധയുണ്ടായി. സഹോദരന്മാരോടൊപ്പം ഗാലനിദ്രയിലായിരുന്ന മാർട്ടിൻ ദൈവഗത്യാരക്ഷപ്പെടുകയായിരുന്നു. പതിനാലുവയസ്സുള്ളപ്പോൾ ആ കുടുംബം ലണ്ടനിലേക്ക് താമസം മാറ്റി. 1916 ൽ സെന്റ് ബർത്തലോമായ് ഹോസ്പിറ്റലിൽ മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥിയായി ചേർന്ന മാർട്ടിൻ എം.ഡി. ബിരുദവും തുടർന്ന് എം.ആർ.സി.പി. ബിരുദവും കരസ്ഥമാക്കി. സർ തോമസ് ഹോർഡർ എന്ന പ്രശസ്തനായ ഡോക്ടറുടെ സഹായിയായി കുറേക്കാലം ജോലി ചെയ്തു.

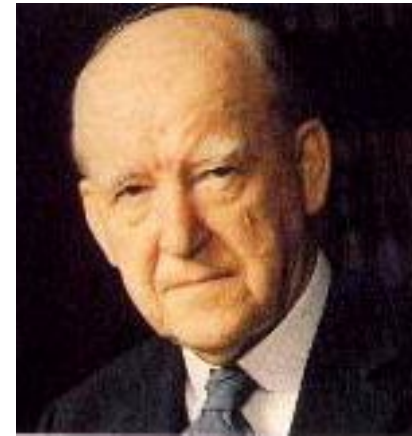
ഹോർഡർ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന മാർട്ടിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചത് 'തന്റെ അറിവിൽപെട്ടവരിൽ ഏറ്റവും അധികം കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ചിന്തകൻ' എന്നായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ സാമ്പത്തികനില പരുങ്ങലിലായതിനാൽ ബാല്യത്തിലെ ജീവിതഭാരം മാർട്ടിനെ അലട്ടിയിരുന്നു. "കൗമാരം എനിക്കില്ലായിരുന്നു" അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു!.

1921 നും 1923 നും ഇടയിൽ സമൂലമായ ഒരു മാനസാന്തരം യുവാവായ ഈ മെഡിക്കൽ ഡോക്ടർക്ക് ഉണ്ടായി. പ്രഗത്ഭനായ ഒരു ഭിഷഗ്വരനായിത്തീരാനുള്ള വ്യക്തമായ സാധ്യത മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുമ്പോഴും ഒരു ക്രിസ്തീയപ്രസംഗകനാകാനുള്ള അദമ്യമായ ആവേശം ഉള്ളിൽ നിറയ്ക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ശക്തമായ ഒരു മനഃപരിവർത്തനമായിരുന്നു അത്. ആത്മാക്കളുടെ വൈദ്യനാകാനായിരുന്നു മാർട്ടിന്റെ ദൈവനിയോഗം. തന്റെ ജന്മനാടായ വെയിൽസിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കാൻ മാർട്ടിൻ കൊതിച്ചു. വെയിൽസിലെ ന്യൂപോർട്ട് എന്ന സ്ഥലത്ത് 1926 നവംബർ പതിനൊന്നാം തീയതിയായിരുന്നു തന്റെ കന്നിപ്രസംഗം. ആ പ്രസംഗത്തിലൂടെ മാർട്ടിൻ പറയാൻ ശ്രമിച്ച കാര്യം, 'വെയിൽസിന് സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കൂടുതൽ പ്രസംഗങ്ങൾ അല്ല, ഒരു വലിയ ആത്മീയ ഉണർവാണ് അത്യാവശ്യം' എന്നായിരുന്നു. തന്റെ പിന്നീടുള്ള പ്രസംഗങ്ങളുടെ എല്ലാം അടിയൊഴുക്ക് ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. ഉണർവിന്റെയും ദൈവശക്തിയുടേയും ഈ കേന്ദ്രസന്ദേശം തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ചാലകശക്തിയായിരുന്നു.

സാന്റ്ഫീൽഡിലുള്ള ബേത്ലഹേം ഫോർവേർഡ് മൂവ്മെന്റ് മിഷൻ ചർച്ചിന്റെ പാസ്റ്റർ ആയി 1926 ൽ

നിയോഗിക്കപ്പെട്ട മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസ് അടുത്തവർഷം തന്റെ സഹപാഠിയായിരുന്ന ബെഥാൻ ഫിലിപ്പ്സ് എന്ന ഡോക്ടറെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവരുടെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽ രണ്ട് പെൺമക്കൾ ജനിച്ചു-എലീസബത്ത്, ആൻ.

ബ്രിട്ടനിലും, അമേരിക്കയിലും ശക്തനായ ഒരു ക്രിസ്തീയപ്രസംഗകനായി മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസ് അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. തന്റെ പ്രസംഗം സ്പെഷ്യൽ കസമാനമായ വ്യക്തതയുള്ളതും ഉപദേശപരമായ കൃത്യതയുള്ളതും ജനപ്രീതിയാർജിച്ചതും, ആത്മാവിന്റെ അഗ്നികത്തിക്കുന്നതും ആയിരുന്നു. 1937 ൽ ഫിലദൽഫിയയിൽവെച്ച് അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ശ്രോതാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായ ജിംകാംബൽ മോർഗനും ഉണ്ടായിരുന്നു. കാംബൽ മോർഗൻ തന്നോടൊപ്പം വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ ചാപ്പലിൽ സഹശുശ്രൂഷകനായിരിക്കാൻ മാർട്ടിനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. എന്നാൽ അതേസമയം തന്നെ ലോയിഡ് ജോൺസിനെ വടക്കൻ വെയിൽസിലെ ബാലാ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള കാൽവിനിസ്റ്റിക്ക് മെതോഡിസ്റ്റ് കോളജിന്റെ പ്രസിഡന്റ് സ്ഥാനത്തേക്ക് പരിഗണിച്ചിരുന്നു. തന്മൂലം കാംബൽ മോർഗന്റെ ക്ഷണം ഉടനെ സ്വീകരിച്ചില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ കോളജിന്റെ ഭരണസമിതിയിൽ മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസിനെ പ്രധാനമായും പിന്തുണച്ചിരുന്ന വ്യക്തി എന്തെങ്കിലും ക്രിസ്തീയ വനത്തിനാൽ ആ നിയമനം ഉണ്ടായില്ല. അല്പം നിരാശയോടെ എങ്കിലും വെസ്റ്റ് മിനിസ്റ്റർ ചാപ്പലിലെ പ്രസംഗപീഠത്തിലേക്ക് ആനയിക്കപ്പെട്ട മാർട്ടിൻ അന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ച സ്ഥാനത്ത് കൊണ്ടെത്തിക്കാൻ ആ മാനു വ്യക്തിയെ ക്രിസ്തീയ തടഞ്ഞതാണെന്ന്! തുടർന്നുള്ള ഏതാണ്ട് മുപ്പതു വർഷ

മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസ്: മുപ്പതുവർഷം നീണ്ട പ്രസംഗം

ക്കാലം മാർട്ടിന്റെ ശബ്ദം വെസ്റ്റ് മിനിസ്റ്റർ ചാപ്പലിന്റെ പ്രസംഗപീഠത്തിലൂടെ ലണ്ടൻ പട്ടണവും ക്രമേണ പുറംലോകവും കേൾക്കാൻ ഇടയായി. ലണ്ടനിൽ മുപ്പതുവർഷം മാർട്ടിൻ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആധുനിക സുവിശേഷീകരണം ബ്രിട്ടനിൽ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നേനെ.

1943 ൽ കാംബൽ മേൾഗൻ ശുശ്രൂഷയിൽ നിന്നും പിരിഞ്ഞപ്പോൾ മാർട്ടിൻ വെസ്റ്റ് മിനിസ്റ്റർ ചാപ്പലിൽ പൂർണ്ണസമയ പ്രസംഗകനായി. 1947 ൽ ഞായറാഴ്ചകളിൽ കാലത്ത് ഏകദേശം 1500 പേരും വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ 2000 പേരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടിരുന്നു. പ്രൗഢശബ്ദമായ കറുത്ത ജനീവാ ഗൗൺ ധരിച്ചുകൊണ്ട് വിലകുറഞ്ഞ ഫലിതങ്ങളോ, ചെപ്പടിവിദ്യകളോ പ്രയോഗിക്കാതെ വ്യക്തതയോടും, ശക്തമായും, തിരുവചനസത്യങ്ങളെ ആഴമായി സംസാരിച്ച മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ജനത്തെ ആകർഷിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ഇരുനൂറുവർഷം മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന ജോനാഥാൻ എഡ്വേർഡ്സിനെപ്പോലെ സത്യദർശനത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ശ്രോതാക്ക

ജൂടെ ഹൃദയം കീഴടക്കി. പ്യൂരിറ്റൻസ് എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന മഹാത്മാക്കളുടെ എഴുത്തുകൾ അദ്ദേഹം ധാരാളം വായിച്ചിരുന്നു. മുപ്പതുവർഷം നീണ്ടുനിന്ന ലണ്ടനിലെ ശുശ്രൂഷാകാലത്ത് മൂന്ന് മേഖലകളിൽ പുതിയ തുടക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ ദൈവം ലോയിഡ് ജോൺസിനെ ഉപയോഗിച്ചു. ഇരുപതിനായിരത്തിലധികം ഗ്രന്ഥങ്ങളുള്ള ഒരു ക്രിസ്തീയലൈബ്രറി ലണ്ടനിൽ ഒരു സ്നേഹിതന്റെ സഹകരണത്തോടെ തുടങ്ങി. വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ ഫെലോഷിപ്പ്, ഇന്റർ വാഴ്സിറ്റി ഫെലോഷിപ്പ് എന്നീ ക്രിസ്തീയകൂട്ടായ്മകളും തുടങ്ങിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനഫലമായിട്ടാണ്.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ എടുത്തുപറയേണ്ട സംഭവം ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലായിരുന്നു. സുവിശേഷവിഹിതർ ദൈവവചനസത്യങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥാപിതസഭകൾ ഉപേക്ഷിച്ച് പുറത്തുവരണം എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചപ്പോൾ, പിൽക്കാലത്ത് കാന്റർബറി ആർച്ച് ബിഷപ്പായിത്തീർന്ന ജോൺ സ്റ്റോട്ടിനെപ്പോലുള്ളവർ സഭയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തിരുവചനസത്യങ്ങൾ യഥാസ്ഥാനപ്പെടുത്തുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് വാദിച്ചു. എന്നാൽ ആ ദിശയിലുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുകയേ ഉള്ളൂ എന്ന് തുറന്നുപറയാൻ മാർട്ടിൻ മടിച്ചില്ല. നമ്മുടെ തലമുറയ്ക്കായി നാം ഓരോരുത്തരും പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഭയപ്പെടാതെ നമുക്ക് ബോധ്യമുള്ള ഏറ്റവും നല്ലത് ചെയ്തേ മതിയാവൂ എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അധികം അറിയപ്പെടാതിരുന്ന സുവിശേഷപ്രസംഗകൻ ബില്ലിഗ്രഹാം ബ്രിട്ടൻ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസിനെ കാണുകയുണ്ടായി. ആ കുടിക്കാഴ്ച നിർണ്ണായകമായ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. ബില്ലിഗ്രഹാമിനോട് തികഞ്ഞ സൗഹൃദം

വെയിൽസിൽ ഉണർച്ചിനായി ദൈവം എഴുന്നേൽപ്പിച്ച ക്രിസ്തു മസ്തൂ ഇവാൻസ്, ഇവാൻ റോബർട്ട്സ് തുടങ്ങിയവരുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാരനായിരുന്നു മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം രണ്ട് മേഖലകളിൽ ആഴമായ കണ്ടെത്തലുകൾക്കായ് പറ്റുകൾക്കായ് പറ്റുള്ള ആഹ്വാനമായിരുന്നു-ദൈവവചനസത്യങ്ങളിലുള്ള ആഴം, യഥാർത്ഥ ആത്മീയ അനുഭവത്തിന്റെ ആഴം.

കാണിച്ച മാർട്ടിൻ അദ്ദേഹം നടത്തിയ സുവിശേഷസമേളനങ്ങൾക്ക് തുറന്ന പിന്തുണ പ്രഖ്യാപിക്കാതിരുന്നിട്ടും പിന്നീടുള്ള പതിനൊന്ന് ആഴ്ചകളിലായി ബ്രിട്ടനിലെ വിവിധ ക്രൂസേഡുകളിൽ പരസ്യമായി 37600 പേർ യേശു ക്രിസ്തുവിനെ രക്ഷകനായി സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വ്യക്തിപരമായ അനുഭവത്തെപ്പറ്റി മാർട്ടിൻ കൂടെക്കൂടെ സംസാരിക്കുമായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മാർട്ടിൻ ഉണർവിന് പ്രത്യേക ഫോർമുലകൾ ഒന്നും ഇല്ലെന്ന് പറയാൻ മടിച്ചിരുന്നില്ല.

തന്റെ 68-ാം വയസ്സിൽ മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസ് ഒരു വലിയ ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്ക് വിധേയനായി. വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ ചാപ്പലിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നും അനാരോഗ്യംമൂലം 1968 ൽ രാജിവച്ച അദ്ദേഹം കൂടുതൽ സമയം എഴുത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. തുടർന്നുള്ള പന്ത്രണ്ട് വർഷക്കാലം ഈ ദൗത്യം നിർവഹിച്ച ഈ കർമ്മനിരതൻ 1981 മാർച്ച് മാസം ഒന്നാം തീയതി ഉറക്കത്തിൽ സമാധാനത്തോടെ മരണമടയുകയായിരുന്നു.

സുവിശേഷം: യഥാർത്ഥവും വ്യാജവും (പേജ് 8 ൽ നിന്ന്)

മാക്കും. ഭൗതികമായി അവനെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ലൗകികമായ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്യും....ഇങ്ങനെ പോകുന്നു മനുഷ്യനന്തരം വാഗ്ദാനങ്ങൾ.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് സ്വയം തന്നെയല്ലേ? ദൈവം അവനു ചുറ്റും ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നു! ഒരു സേവകനെപ്പോലെ അവന്റെ എല്ലാ പ്രാർത്ഥനകളും കേൾക്കുകയും അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെല്ലാം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു!! അവൻ ആകെ വേണ്ടത് 'വിശ്വസിക്കുക'യും 'യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ എല്ലാം അവകാശപ്പെടുകയും' മാത്രം! ഇത് വ്യാജസുവിശേഷമാണ്. കാരണം അനുതാപത്തെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ ഒരു

വാക്കുപോലും പരാമർശിക്കുന്നില്ല. യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ, യേശു ക്രിസ്തു, പൗലോസ്, പത്രോസ് മറ്റ് അപ്പോസ്തലന്മാർ എന്നിവരെല്ലാം ആദ്യം പ്രസംഗിച്ചത് അനുതാപത്തെക്കുറിച്ചാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ അനുതാപം ഇന്ന് ഏറ്റവും ഒടുവിലായിപ്പോലും പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നില്ല!!

മറിച്ച് ദൈവത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ സുവിശേഷം മനുഷ്യനെ അനുതാപത്തിലേയ്ക്കാണ് ക്ഷണിക്കുന്നത്. അനുതാപം (മാനസാന്തരം) എന്നാൽ എന്താണെന്ന് ഈ സുവിശേഷം ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു: ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിലുള്ള സ്വയത്തിൽ നിന്ന്, സ്വന്തഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന്, സ്വയം തിരഞ്ഞെടുത്തതായ പാതയിൽനിന്ന്, പണത്തെ സ്നേഹി

1969 ൽ അമേരിക്കയിലുള്ള വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ തിയോളജിക്കൽ സെമിനാരിയിൽ ഒരു പ്രഭാഷണപരമ്പരയ്ക്കായി മാർട്ടിൻ തയ്യാറായി 1979-81 കാലഘട്ടം ആരോഗ്യം ക്ഷയിക്കുകയും രോഗം മൂർച്ഛിക്കുകയും ചെയ്തു. 1980 ജൂൺ എട്ടാം തീയതിയായിരുന്നു അവസാനത്തെ പ്രസംഗം. 1981 മാർച്ച് ഒന്നാം തീയതി മരണമടഞ്ഞ മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസിന്റെ ഭൗതികശരീരം ആറാം തീയതി എംലിൻ പ്രവിശ്യയിലെ ന്യൂകാസിൽ പട്ടണത്തിൽ സംസ്കരിച്ചു.

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വെയിൽസിൽ ഉണർച്ചിനായി ദൈവം എഴുന്നേൽപ്പിച്ച ക്രിസ്തു മസ്തൂ ഇവാൻസ്, ഇവാൻ റോബർട്ട്സ് തുടങ്ങിയവരുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാരനായിരുന്നു മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസ്. തുടക്കം മുതൽ അവസാനം വരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം രണ്ട് മേഖലകളിൽ ആഴമായ കണ്ടെത്തലുകൾക്കായുള്ള ആഹ്വാന

മായിരുന്നു-ദൈവവചനസത്യങ്ങളിലുള്ള ആഴം, യഥാർത്ഥ ആത്മീയ അനുഭവത്തിന്റെ ആഴം. വെളിച്ചവും ചൂടും, യുക്തിയും അഗ്നിയും, വചനവും ആത്മാവും!! അതിരുകടന്നുപോകുന്ന രണ്ട് വ്യത്യസ്ത മേഖലകൾക്കെതിരെ മാർട്ടിൻ ഒറ്റയാൾപട്ടാളമായിരുന്നു. നിർജീവമായ, വ്യവസ്ഥാപിതമായ, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സഭാരിതികളോട് പോരാടിയ അദ്ദേഹം ഉപരിപ്ലവമായ, മനുഷ്യനിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ വിനോദം പകരുന്ന വൈകാരിക പ്രതിഭാസങ്ങളോടും യുദ്ധത്തിലായിരുന്നു.

ദൈവവചനം എന്ന ആത്മാവിന്റെ വാൾ മുർച്ചയുള്ളതാണെന്ന്, ജീവിതദൗത്യമായി കണ്ടെത്തിയ വചനപ്രഘോഷണത്തിലൂടെ തെളിയിച്ച മാർട്ടിൻ ലോയിഡ് ജോൺസിന്റെ ജീവിതം വരുന്ന തലമുറയിലെ പ്രസംഗകർക്ക് ഉത്സാഹവും വെല്ലുവിളിയും ആയിത്തീർന്നെങ്കിൽ!

ക്കുന്നതിൽനിന്ന്, ലോകത്തേയും ലോകത്തിലുള്ളതിനേയും (കണോഹം, ജഡമോഹം, ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതാപം) സ്നേഹിക്കുന്നതിൽനിന്ന് നേരേ പുറംതിരിയുക.

അതുപോലെ തന്നെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക്, മുഴുഹൃദയത്തോടും തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലേക്ക്, ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായിത്തന്നെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിലേക്ക്, തുടർന്ന് അവിടുത്തെ ഹിതം മാത്രം ചെയ്യുന്നതിലേക്ക്, തിരിഞ്ഞു വരിക.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശമരണത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന് ഒരുവന്റെ പാപം ക്ഷമിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത് അവൻ അനുതപിച്ചാൽ മാത്രമാണ്. അപ്പോൾ അവന് ദിനംതോറുമുള്ള ജീവിതത്തിൽ തന്നെത്തന്നെ നിഷേധിക്കാനും ദൈവ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാനുമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി ലഭ്യമാകും.

ഇതാണ് യേശുവും അപ്പോസ്തലന്മാരും പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷം.

മാനസാന്തരത്തിന്റെ ഇടക്കമുള്ള വാതിൽ വലുതാക്കുകയും വഴിവിശാലമാക്കുകയുമാണ് വ്യാജസുവിശേഷം ചെയ്യുന്നത്. (അപ്പോൾ ആർക്കും തന്റെ സ്വയത്തെ നിഷേധിക്കുകയോ സ്വന്തതാത്പര്യത്തിനായി ജീവിക്കുന്നത് അവസാനിപ്പിക്കുകയോ, സ്വന്തനേട്ടം അന്വേഷിക്കുന്നതു നിർത്തുകയോ ചെയ്യാതെ എളുപ്പത്തിൽ വിശാലമായവഴിയിലൂടെ നടക്കാമല്ലോ). ഇത്തരം വ്യാജസുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്ന മീറ്റിംഗുകളിൽ ലക്ഷങ്ങളാണു പങ്കെടുക്കുന്നത്. പലരും ഈ വാതിലിലൂടെ പ്രവേശിച്ച് ഈ വിശാലമായ വഴിയിലൂടെ നടക്കുന്നു. ഇതു തങ്ങളെ ജീവനിലേക്കു നയിക്കുമെന്നാവരുടെ സങ്കല്പം. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അതു നാശത്തിലേക്കാണു നയിക്കുന്നത്. അതേ സമയം ഈ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുന്ന സുവിശേഷ

കൻ ഈ ആൾക്കൂട്ടത്തെ ആത്മസംതുപതിയോടെ വീക്ഷിക്കുകയും 'മീറ്റിംഗിൽ കൈകളുയർത്തി ക്രിസ്തുവിനായി ഒരു തീരുമാനം എടുത്ത' ആയിരങ്ങളെക്കുറിച്ച് റിപ്പോർട്ടു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു!! പക്ഷേ ഇതെല്ലാം ഒരു വഞ്ചനയാണ്! ഈ മീറ്റിംഗിൽ തങ്ങളുടെ സത്യസന്ധതകൊണ്ട് യഥാർത്ഥത്തിൽ മനം തിരിഞ്ഞ ചിലരുണ്ടാകാമെങ്കിലും പലരും തങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥനിലയറിയാതെ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ട 'ഇരട്ടി നരകത്തിനു യോഗ്യരായി' അവസാനിക്കുകയാണ്. (മത്തായി 23:15)

എന്നാൽ യഥാർത്ഥസുവിശേഷം ഈ വാതിലിനെ ഇടുകമുള്ളതായും വഴിയെ ഞെരുക്കമുള്ളതായും നിലനിർത്തുന്നു. യേശു രൂപപ്പെടുത്തിയതിലും കൂടുതൽ ഇടക്കവും ഞെരുക്കവുമുള്ളതാക്കി ചില തീവ്രആത്മീയ അന്ധാരാധനാസമൂഹങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെയല്ല യേശു നിർമ്മിച്ച അതേ വലിപ്പത്തിൽ അതിനെ നിലനിർത്തുകയാണു യഥാർത്ഥസുവിശേഷം ചെയ്യുന്നത്. ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രഘോഷകർക്ക് വലിയ റിപ്പോർട്ടുകൾ നൽകാനോ മതിപ്പുള്ളവരെന്ന സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കാനോ കഴിഞ്ഞെന്നു വരികയില്ല. പക്ഷേ ഈ സുവിശേഷം ആളുകളെ കർത്താവായ യേശുവിലേക്കും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കും നയിക്കും. തീർച്ച.

“നിങ്ങൾ എങ്ങനെ കേൾക്കുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി ജാഗ്രതയുള്ളവരായിരിക്കുക. കേൾക്കുന്നത് ചെയ്യുന്നവനു കൂടുതൽ വെളിച്ചവും ബോധ്യവും നൽകപ്പെടും. പക്ഷേ, കേൾക്കുന്നതു ചെയ്യാത്തവനെ സംബന്ധിച്ച് അവന് തനിക്കുണ്ടെന്നു കരുതുന്ന വെളിച്ചവും ബോധ്യവും കൂടി എടുത്ത് കളയും” (ലൂക്കോസ് 8:18 പരാവർത്തനം)

കേൾപ്പാൻ ചെവിയുള്ളവർ കേൾക്കട്ടെ! (സമാഹൃതം)

മാഴികുത്തുകൾ

മദർ തേരേസ

1. നമ്മോട് ഒന്നും കടപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും ദൈവം തന്നെത്തന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായി നമുക്കു തന്നു. എല്ലാറ്റിനും ദൈവത്തോട് പൂർണ്ണമായി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നെങ്കിലും നാം നമ്മുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ദൈവത്തിനു നൽകിയിട്ടുള്ളൂ!
2. നമുക്കുള്ളതെല്ലാം ദൈവത്തിൽ നിന്നു സൗജന്യമായി ലഭിച്ചതാണെന്ന വസ്തുതയോടു സത്യസന്ധരായിരിക്കുന്നതാണു താഴ്മ.
3. ഏറ്റവും ഉന്നതമായതു ലക്ഷ്യം വയ്ക്കാനാണു ക്രിസ്തു നമ്മോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്-മോശെയെയോ ഏലിയാവിനെയോപോലെ ആകുവാനല്ല, മറിച്ച് സ്വർഗീയപിതാവിനെപ്പോലെ ആകുവാനാണ് അവിടുന്ന് നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് (മത്തായി 5:48)!
4. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് സ്നേഹം ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നു; നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് താഴ്മയും.
5. പ്രലോഭനം അഗ്നിപോലെയാണ്. നമുക്ക് നൂറുവയസ്സായാലും അതിനു നമ്മെ ദഹിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും.
6. വിശുദ്ധി എന്നു പറയുന്നത് ഒരു ആഡംബരമല്ല. ഒരു അത്യാവശ്യമാണ്.
7. ദൈവത്തെപ്പോലെ ആകുന്നതിനുള്ള ആദ്യചുവട് അതിനുവേണ്ടി ഇച്ഛിക്കുന്നതാണ്.
8. കൊച്ചുകാര്യങ്ങളിലുള്ള വിശ്വസ്തത നമ്മെ ക്രിസ്തുവിലേക്കു നടത്തും. എന്നാൽ കൊച്ചുകാര്യങ്ങളിലുള്ള അവിശ്വസ്തത നമ്മെ നടത്തുന്നത് പാപത്തിലേക്കാണ്.

9. നമ്മെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിനു നൽകാത്തപ്പോൾ നാം എത്ര ദരിദ്രരാണ്!
10. നമ്മോട് അഭിപ്രായം തോടാതെ തന്നെ അവിടുത്തെ ഇഷ്ടംപോലെ നമ്മെ ഉപയോഗിക്കാൻ യേശുവിനെ അനുവദിക്കുക.
11. ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യസ്വഭാവങ്ങളിലൊന്ന് സംതൃപ്തി ആയിരിക്കണം.
12. പ്രലോഭനങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള ഏറ്റവും നല്ല സംരക്ഷണങ്ങളിലൊന്ന് സന്തോഷമാണ്.
13. അവിടുന്ന് നമ്മിൽ നിന്നെടുത്തുകളയുന്നത് എന്തായാലും അത് ദൈവത്തിനു സന്തോഷത്തോടെ നൽകുക. അവിടുന്ന് എന്തു തന്നാലും അത് സന്തോഷത്തോടെ ഏറ്റുവാങ്ങുക.
14. ഭർത്താക്കന്മാരേ, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരോട് പുഞ്ചിരിക്കുക; ഭാര്യമാരേ, നിങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരോടും പുഞ്ചിരിക്കുക.
15. യേശുവിന് ഒന്നാമതു വേണ്ടതു നമ്മളെയാണ്; നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയല്ല.
16. ക്രിസ്തുവിനോട് ഒന്നായിത്തീരുന്ന ജീവൻ തന്നെയാണു പ്രാർത്ഥന.
17. ആളുകളെ നമ്മിലേക്കല്ല ദൈവത്തിങ്കലേക്കാണു നാം ആകർഷിക്കേണ്ടത്.
18. 'ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആകുക' എന്നു വച്ചാൽ ചെറിയവരും നിസ്സഹായരുമായിത്തീരുക എന്നാണർത്ഥം (മത്തായി 18:3,4).
19. ദൈവികപദ്ധതി അംഗീകരിക്കാൻ

മരിയയെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നിർബന്ധിച്ചില്ല. നമ്മേയും അവിടുന്ന് നിർബന്ധിക്കുകയില്ല.

20. താഴ്മയും സൗമ്യതയും എന്തെന്ന് യേശുവിൽനിന്നു പഠിക്കാൻ നാം ബോധപൂർവ്വം യത്നിക്കേണ്ടതുണ്ട് (മത്തായി 11:29).

21. നാം കണ്ണുകളുടെ നിശ്ശബ്ദത പരിശീലിക്കണം. ദൈവത്തിന്റെ നന്മയും സൗന്ദര്യവും കാണുവാൻ കണ്ണുതുറന്നു; ആത്മാവിനെ കലുഷമാക്കുന്ന പാപകാരണമായ കാഴ്ചകൾക്കും അന്യരുടെ പരാജയങ്ങൾക്കും നേരെ കണ്ണടച്ചു.

22. നാം ചെവികളുടെ നിശ്ശബ്ദത പരിശീലിക്കണം-ദൈവശബ്ദത്തിനും പാവങ്ങളുടേയും ആവശ്യക്കാരുടേയും നിലവിളിക്കും കാതുതുറന്നു; ദുഷ്ടന്റെയും വീഴ്ചഭവിച്ച മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റേയും (ഉദാ.പരദുഷണം, കെട്ടുകഥകൾ, ദയയില്ലാത്ത വാക്കുകൾ) ശബ്ദങ്ങൾക്കു നേരെ ചെവി അടച്ചു.

23. നാം നാവിന്റെ നിശ്ശബ്ദത പരിശീലിക്കണം- ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചും ദൈവത്തിന്റെ ജീവദായകമായ വാക്കുകൾ (സമാധാനം, പ്രത്യാശ, സന്തോഷം എന്നിവ നൽകുന്ന വാക്കുകൾ) സംസാരിച്ചും; സ്വയം പ്രതിരോധിക്കുന്നതും അന്ധകാരം, കലഹം, വേദന, മരണം എന്നിവ ഉളവാക്കുന്ന വാക്കുകൾ സംസാരിക്കാതിരുന്നും.

24. നാം മനസ്സിന്റെ നിശ്ശബ്ദത പരിശീലിക്കണം-സത്യത്തിനും ദൈവികപരിജ്ഞാനത്തിനുമായുള്ള പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനുമായി മനസ്സിനെ തുറന്നും; അസത്യം, നാശകരമായ ചിന്തകൾ, കാടുകയറിയ ഭാവനകൾ, പരുഷമായ വിധികൾ, തെറ്റായ സംശയങ്ങൾ, പ്രതികാരചിന്തകൾ, മോഹവിചാരങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കെതിരേ മനസ്സിനെ അടച്ചു.

25. നാം ഹൃദയത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദത പരിശീലിക്കണം-പൂർണ്ണശക്തിയോടും മനസ്സോടും ആത്മാവോടും ഹൃദയം

ത്തോടും ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചും, ദൈവത്തെ മാത്രം വാഞ്ഛിച്ചും, ദൈവം നമ്മെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നാം അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചും; സ്വാർത്ഥത, പക, പിണക്കം, അസൂയ, അത്യാഗ്രഹം എന്നിവ ഒഴിവാക്കിയും. നമ്മുടെ 'നിശ്ശബ്ദത' ദൈവകേന്ദ്രീകൃതമായ ആനന്ദകരമായ ഒരു ശാന്തതയായിരിക്കണം. ആ ശാന്തത നിരന്തരം സ്വയനീഷേധം ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ദൈവത്തോടൊപ്പമുള്ള ഏകാന്തത ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആഴമേറിയ ഒരു നിശ്ശബ്ദതയിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കുന്നതുമായിരിക്കണം.

26. യേശു അധികാരത്തോടെ സംസാരിച്ചു. കാരണം, പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് നിശ്ശബ്ദതയിൽ അവിടുന്ന് സമയം ചെലവഴിച്ചിരുന്നു.

27. അപമാനം അംഗീകരിക്കുന്നതിലൂടെയാണു നാം താഴ്മ പഠിക്കുന്നത്. നാം ജീവിതത്തിൽ ഉടനീളം അപമാനത്തെ നേരിടും. നാം ഒന്നും അല്ലെന്ന് അറിയുന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ അപമാനം. നാം പ്രാർത്ഥനയിൽ ദൈവമുൻപാകെ വരുമ്പോൾ ഇതു നമുക്ക് അറിയാൻ കഴിയും.

28. നാം എപ്പോഴും കുരിശിനെ ഓർക്കേണ്ടതിനു വേണ്ടിയാണ് ക്രിസ്തു തിരുവത്താഴം സ്ഥാപിച്ചത്. അവിടുന്ന് തന്റെ ശരീരം നമുക്കായി തന്നതിനെയാണല്ലോ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നാമും മറ്റുള്ളവർക്കു 'ഭക്ഷിപ്പാനായി' നമ്മെത്തന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്.

29. നമ്മെക്കാൾ നിസ്സഹായരും പ്രതീക്ഷയില്ലാത്തവരും മടയരുമായ ആളുകളെ കണ്ടെത്തിയാൽ ദൈവം അവരിലൂടെ ഇതിലും മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യും.

30. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരേയൊരു സിംഹാസനമേ ഉള്ളൂ-അതു ദൈവത്തിനുള്ളതാണ്. ●

HOW CHRISTIANS SUFFERED IN THE PAST

Thomas Brooks

(A God fearing Puritan preacher 1608-1680)

Let me give you a brief description of the sufferings of some of the early Christians, "men and women of whom this world was not worthy".

1. During the reign of the Roman Emperor Hadrian, 10,000 Christians were crowned with crowns of thorns, their sides thrust through with sharp spears, and then crucified.

2. Others were whipped so badly, that their intestines were seen. After that they were thrown on sharp nails and thorns and then thrown to the wild beasts to be eaten up.

3. Multitudes were banished from their homeland.

4. Others were pulled apart with wild horses.

5. Some were beaten with bars of iron and stretched on iron racks.

6. Others were cast into dirty, horrible dungeons.

7. Some were burnt in the fire.

8. Others had their brains beaten out with sticks and clubs.

9. Some were pricked in their faces and eyes with sharp instruments.

10. Others were stoned to death with

stones.

11. Some were dashed to pieces against millstones.

12 Others had their teeth dashed out of their jaws, and their joints broken.

13. Some were cast down from great heights.

14. Others were beheaded.

15. Some were tormented with sharp razors.

16. Others were slain with the sword.

17. Some had their bodies run through with pointed instruments.

18. Others were driven into the wilderness, Where they wandered up and down, suffering hunger and cold, and were exposed to the fury of wild beasts and torture by barbarians.

19. Some fled into caves, which their persecutors then covered up with stones, and there they died.

20. Others were trodden to death by people.

21. Some were hung up on gallows with a slow fire burning under them.

22. Others were cast into the sea and drowned.

A brief description of the sufferings of some of the early Christians- "men and women of whom this world was not worthy".

Continuation at page 26

'സകലവും നിറവേരി'

വാച്ച്മാൻ നീ

'ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനോടു കൂടെ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; ഇനി ജീവിക്കുന്നതു ഞാനല്ല, ക്രിസ്തുവത്രേ എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു.' (ഗലാത്യർ 2:20)
'കരുണാസമ്പന്നനായ ദൈവമോ, നമ്മെ സ്നേഹിച്ച മഹാസ്നേഹം നിമിത്തം അതിക്രമങ്ങളാൽ മരിച്ചവരായിരുന്ന നമ്മെ ക്രിസ്തുവിനോടു കൂടെ ജീവിപ്പിക്കുകയും....ക്രിസ്തുയേശുവിൽ അവനോടുകൂടെ ഉയർത്തി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഇരുത്തുകയും ചെയ്തു.' (എഫേസ്യർ 2:4-7)

നാം ക്രിസ്തുവിനോടു കൂടെ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടു. ഉയിർപ്പിക്കപ്പെട്ടു, സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക്, ഉയർത്തപ്പെട്ടു, സ്വർഗ്ഗതലങ്ങളിൽ ഇരുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ കാര്യങ്ങൾ, നിരക്കോദേശമോസിനോട് യോഹന്നാൻ 3:3 ൽ യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞ വചനങ്ങൾ പോലെ തന്നെ മനുഷ്യമനസ്സിനെ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിൽ അകപ്പെടുത്തുന്നു. എങ്ങനെ ഒരുവൻ വീണ്ടുംജനനം പ്രാപിക്കും എന്നതായിരുന്നു നിരക്കോദേശമോസിന്റെ സംശയവിഷയം. ഇവിടെയിതാ, അതിലുമധികം അസംഭവ്യമായ കാര്യങ്ങൾ. പുതിയ സൃഷ്ടികളായിത്തീർന്ന നമ്മിൽ നടക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ എന്നനിലയിൽ മാത്രമല്ല ഇവ അസംഭവ്യമായിരിക്കുന്നത്. പിന്നെയോ, മറ്റൊരാളിൽ ദീർഘകാലം മുമ്പു നടന്നുകഴിഞ്ഞ ഈ കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടേതെന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണ് ഇവിടത്തെ പ്രശ്നം. ഇപ്രകാരമൊരു കാര്യം എങ്ങനെ സംഭവിക്കും? ഇതു വിശദീകരിപ്പാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നില്ല. ദൈവം നമ്മിൽ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെന്ന നിലയിൽ നാമിതു സ്വീകരിക്കണം. നാം ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം ജനിച്ചവരല്ല; എന്നാൽ നാം അവനോടു കൂടെ ക്രൂശി

ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (ഗലാ. 2:20). യേശുവിനോടുള്ള നമ്മുടെ ഏകീഭാവം (ഒന്നായിത്തീരൽ) അവിടുത്തെ മരണത്തോടുകൂടെയാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. ദൈവം നമ്മെ അവിടെ അവനിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. നാം അവനിൽ ആയിരിക്കയാലാണ് അവനോടു കൂടെ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ ഞാൻ ക്രിസ്തുവിലാണെന്ന കാര്യം എനിക്ക് എങ്ങനെ ഉറപ്പാക്കാൻ കഴിയും? അത് അപ്രകാരമാണെന്നു ബൈബിൾ ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നതിനാൽ എനിക്ക് അതു തീർച്ചയായും വിശ്വസിക്കാം. ദൈവമാണ് എന്നെ അവനിൽ ആക്കിയത്. "നിങ്ങളോ അവനാൽ ക്രിസ്തുയേശുവിൽ ഇരിക്കുന്നു". (1 കോരി 1:30) "ഞങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ കൂടെ ക്രിസ്തുവിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതും.... ദൈവമല്ലോ." (2 കോരി. 1:21) തന്റെ സർവ്വോന്നതമായ ജ്ഞാനത്തിൽ ദൈവം നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണിത്. എന്തിനുവേണ്ടി? നാം കാണുന്നതിനും വിശ്വസിക്കുന്നതിനും കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും സന്തോഷിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിത്തന്നെ. ഞാൻ ഒരു നൂറുപാതിനോട്ട് ഒരു മാസികയുടെ താളുകൾക്കിടയിൽ വച്ചിരി

ഒരാൾ നിങ്ങളെപ്പറ്റി വളരെ നിർദ്ദയമായ ഒരു വിമർശനം നടത്തുമ്പോൾ നിങ്ങൾ അതിനെ എങ്ങനെയാണ് അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്? ആ മനുഷ്യനോട് വളരെ മര്യാദയോടെ പെരുമാറിയാൽ ഒരു വലിയ വിജയം നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതായി നിങ്ങൾ കരുതുന്നു. എന്നാൽ നീരസം ഇപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ട്. അതു നിങ്ങൾ മറച്ചുവെച്ചുവെന്നുമാത്രം.

ക്കുന്നു എന്നു സങ്കല്പിക്കുക. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ആ മാസിക ദഹിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും കരുതുക. ആ നൂറുരുപനോട്ട് ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്? മാസിക പോയവഴിയിൽത്തന്നെ അതും ചാരമായിപ്പോയി. ഒന്നുപോകുന്നിടത്ത് മറ്റേതും പോയേ തീരൂ. അവയുടെ ചരിത്രം ഒന്നായിത്തീർന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ ദൈവം നമ്മെയും ക്രിസ്തുവിൽ ആക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തേക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചുവോ അതു നമുക്കും സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിനുണ്ടായ എല്ലാ അനുഭവങ്ങളും അവനിലായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെയും അനുഭവമാണ്. "നാമിനി പാപത്തിന് അടിമപ്പെടാതെത്തന്നെ പാപശരീരത്തിനു നീക്കം വരേണ്ടതിന് നമ്മുടെ പഴയ മനുഷ്യൻ അവനോടുകൂടെ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു." (റോമർ 6:6) ഇതു നാം കിണഞ്ഞു പാടുപെട്ട് നേടേണ്ട ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രബോ

ധനമല്ല. നടന്നുകഴിഞ്ഞ ഒരു കാര്യമാണത്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം തന്നെ. നാം ജനിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ക്രിസ്തുവിൽ സംഭവിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചരിത്രം തന്നെയാണ്. അതു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ? അതു സത്യമാണ്. ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ നാം ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് മഹത്വകരമായ ഒരു ചരിത്രസത്യമാണ്. പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള നമ്മുടെ വിടുതൽ നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാര്യത്തിലല്ല അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ദൈവം ഇനി ചെയ്യാൻ പോകുന്ന ഒരു കാര്യത്തിലുമല്ല; മറിച്ച് അവിടുന്ന് ക്രിസ്തുവിൽ നമുക്കു വേണ്ടി ചെയ്തു കഴിഞ്ഞ ഒരു കാര്യത്തിലാണ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ സത്യം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രകാശിക്കുകയും അതിൽ നാം വിശ്വസിക്കുകയും (റോമർ 6:11) ചെയ്യുമ്പോൾ - നാം വിശുദ്ധജീവിത

ത്തിന്റെ ഒരു രഹസ്യം കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ അനുഭവത്തിൽ നാം ഇതേപ്പറ്റി വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളുവെന്നത് സത്യമാണ്. ഒരുദാഹരണം ചിന്തിക്കുക. ഒരാൾ നിങ്ങളെപ്പറ്റി നിങ്ങളുടെ കൺമുൻപിൽ വച്ചുതന്നെ വളരെ നിർദ്ദയമായ ഒരു വിമർശനം നടത്തുമ്പോൾ നിങ്ങൾ അതിനെ എങ്ങനെയാണ് അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾ അധരങ്ങൾ മുറുകെ അടച്ച് പല്ലുകുടിച്ച് പണിപ്പെട്ട് അതു വിഴുങ്ങുന്നു. നിങ്ങളെത്തന്നെ അതുമൂലം ഇളകാതെ ഉറപ്പിച്ചു നിറുത്തുന്നു. നീരസത്തിന്റെ സകല ലക്ഷണങ്ങളെയും വളരെ പാടുപെട്ട് അമർത്തിവയ്ക്കുന്നതിൽ ഒരുതരത്തിൽ നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിക്കുകയും ആ മനുഷ്യനോട് വളരെ മര്യാദയോടെ പെരുമാറുകയും ചെയ്താൽ ഒരു വലിയ വിജയം നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതായി നിങ്ങൾ കരുതുന്നു. എന്നാൽ നീരസം ഇപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ട്. അതു നിങ്ങൾ മറച്ചുവെച്ചുവെന്നുമാത്രം. ചിലപ്പോൾ അതു മറച്ചു വയ്ക്കാനും നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നില്ല. എന്താണിവിടത്തെ കുഴപ്പം? ഇരിക്കുന്നതിനുമുമ്പേ നടക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ. ഈ വഴിയേ നിങ്ങൾ പോയാൽ പരാജയം നിശ്ചയം തന്നെ. ഞാൻ വീണ്ടും പറയട്ടെ, ഒരു ക്രിസ്തീയാനുഭവവും നടപ്പാക്കുകയുടെ ആരംഭിക്കുന്നില്ല; നേരെമറിച്ച് എല്ലായ്പ്പോഴും ക്രിസ്തുവിൽ ആയിരിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് അതു തുടങ്ങുന്നത്. പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള വിടുതലിന്റെ രഹസ്യം നാം സ്വയം എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുക എന്നതല്ല; മറിച്ച് ദൈവം ചെയ്ത കാര്യത്തിൽ നാം വിശ്വാസി കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ്.

പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള നമ്മുടെ വിടുതൽ നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാര്യത്തിലല്ല അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ദൈവം ഇനി ചെയ്യാൻ പോകുന്ന ഒരു കാര്യത്തിലല്ല; മറിച്ച് അവിടുന്ന് ക്രിസ്തുവിൽ നമുക്കു വേണ്ടി ചെയ്തു കഴിഞ്ഞ ഒരു കാര്യത്തിലാണ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

പാശ്ചാത്യദേശത്തുള്ള ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന എന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരു എൻജിനീയർ സ്വദേശം വിട്ട് വിദൂരപൗരസ്ത്യദേശത്തേക്കു പോയി. രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷക്കാലം അയാൾ ആ വിദൂരസ്ഥലത്തായിരുന്നു. അയാളുടെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ ആ മനുഷ്യന്റെ ഭാര്യ അവിശ്വസ്തയായിത്തീർന്നു. അയാൾക്ക് ഏറ്റവും അടുത്ത സ്നേഹബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സ്നേഹിതനുമൊത്ത് അവൾ ഒളിച്ചോടിപ്പോയി. അയാൾ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ തന്റെ ഭാര്യ, രണ്ടുമക്കൾ, ഉറ്റസ്നേഹിതൻ എന്നിവർ തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതായിക്കണ്ടു. ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മീറ്റിംഗിന്റെ അവസാനത്തിൽ കഠിനദുഃഖത്താൽ പീഡിതനായിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ എന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് തന്റെ ഹൃദയഭാരം എന്റെ മുമ്പിൽ തുറന്നു കാട്ടി. അയാൾ പറഞ്ഞു, ‘കഴിഞ്ഞ രണ്ടു വർഷമായി രാപ്പകൽ എന്റെ ഹൃദയം വിദ്വേഷം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാണ്. എന്റെ ഭാര്യയോടും സ്നേഹിതനോടും ക്ഷമിക്കേണ്ടതാണെന്ന് എനി

ക്കറിയാം. എന്നാൽ ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമിച്ചിട്ടും എനിക്കതു സാധിക്കുന്നില്ല. ഓരോ ദിവസവും അവരെ സ്നേഹിക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനമെടുക്കുന്നു; ഓരോ ദിവസവും ഞാൻ പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്?”

“ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല”- ഞാൻ മറുപടി നൽകി.

“എന്താണ് അങ്ങ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? പരിഭ്രമത്തോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു, “ഞാൻ തുടർന്നും അവരെ വെറുത്തുകൊണ്ട് ജീവിക്കണമെന്നോണോ അങ്ങു പറയുന്നത്?”

ഞാൻ കാര്യം വിശദീകരിച്ചു: “നിങ്ങളുടെ പ്രശ്നത്തിന്റെ പരിഹാരം കിടക്കുന്നത് ഇവിടെയാണ്. കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു ക്രൂശിൽ മരിച്ചപ്പോൾ അവിടുന്ന് നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ മാത്രമല്ല നീക്കിക്കളഞ്ഞത്; നിങ്ങളെയും അവിടുന്ന് നീക്കിക്കളഞ്ഞു. അവിടുന്ന് ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നിൽ നിങ്ങളുടെ പഴയ മനുഷ്യൻ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടു. തന്മൂലം ക്ഷമിക്കാൻ കഴിയാത്ത നിങ്ങൾ, തനിക്കു ദോഷം ചെയ്തവനെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത നിങ്ങൾ തന്നെ, അവിടുത്തെ മരണത്താൽ നീക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ മുഴുവൻ സാഹചര്യത്തെയും ക്രൂശിന്മേൽ ദൈവം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇനി നിങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടതായി ഒന്നും ശേഷിക്കുന്നില്ല. കർത്താവിനോടു നിങ്ങൾ ഇതു മാത്രം പറയുക: ‘കർത്താവേ, എനിക്കു സ്നേഹിപ്പാൻ കഴിവില്ല. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമം ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവിടുത്തെ പരിപൂർണ്ണമായ സ്നേഹത്തിൽ ഞാൻ ആശ്രയം വയ്ക്കുന്നു. എനിക്കു ക്ഷമിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്നാൽ എനിക്കുപകരം

നിങ്ങളെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി നിങ്ങളുടെ ശക്തി പൂർണ്ണമായി നശിക്കുവാനെ ദൈവം കാത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ സ്വന്തശ്രമം ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ അവിടുന്ന് പ്രവർത്തിക്കും. പിന്നെ വേണ്ടതെല്ലാം അവിടുന്ന് തന്നെ ചെയ്യും. ഇപ്രകാരം നിങ്ങൾ തളർന്ന് നിഷ്പ്രഭനാകുവാനായി ദൈവം കാത്തിരിക്കുകയാണ്.

അങ്ങു ക്ഷമിക്കുവാനും മേലാൽ എന്നിലൂടെ അപ്രകാരം ചെയ്യുവാനും ഞാൻ അങ്ങയിൽ ശ്രദ്ധപ്പെടുന്നു.’

ഇതു കേട്ട് ആ മനുഷ്യൻ വിസ്മയം പുണ്ടിരുന്നുപോയി. അനന്തരം അയാൾ പറഞ്ഞു: “ഇതെല്ലാം തികച്ചും പുതിയ കാര്യങ്ങളാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ ചിലതു ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു.” ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞ് അയാൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു: “എന്നാൽ എന്താണെനിക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുക?”

ഞാൻ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ സ്വന്തപ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നതുവരെയും ദൈവം കാത്തിരിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും മുങ്ങിച്ചാവുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ രക്ഷിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവിടെ പ്രശ്നം ഇതാണ്: അവന്റെ ഭയം നിമിത്തം തന്നെത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് ഏല്പിച്ചു തരുവാൻ അവനു കഴിവില്ല. അതിനാൽ രണ്ടു വഴികളാണ് അവിടെയുള്ളത്. ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾ ഒരിടികൊണ്ട് അവനെ ബോധം കെടുത്തിയിട്ട് കരയിലേക്ക് വലിച്ചു കൊണ്ടുവരണം.

അല്ലാത്തപക്ഷം അയാളുടെ ശക്തി തീരുന്നതുവരെയും മുങ്ങിത്തുടിക്കു വാനും ഒച്ചവയ്ക്കുവാനും അയാളെ അനുവദിക്കണം. അപ്പോൾ മാത്രം അയാളെ രക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. അയാൾക്ക് അല്പമെങ്കിലും ശക്തി ശേഷിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ അയാളെ രക്ഷിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അയാൾ നിങ്ങളെ മറുകെപ്പിടികൂടി നിങ്ങളെയും കൂടെ വലിച്ചു താഴ്ത്തും. അങ്ങനെ രണ്ടുപേരും മുങ്ങിച്ചാകുവാൻ ഇടയാകും. ഇതുപോലെ നിങ്ങളെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി നിങ്ങളുടെ ശക്തി പൂർണ്ണമായി നശിക്കുംവരെ ദൈവവും കാത്തിരിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾ സ്വന്തശ്രമം ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ അവിടുന്ന് പ്രവർത്തിക്കും. പിന്നെ വേണ്ടതെല്ലാം അവിടുന്ന് തന്നെ ചെയ്യും. ഇപ്രകാരം നിങ്ങൾ തളർന്ന് നിഷ്ക്രിയനാകുവാനായി ദൈവം കാത്തിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ സ്നേഹിതനായ എൻജിനീയർ

സന്തോഷത്താൽ തുള്ളിച്ചാടി. അയാൾ പറഞ്ഞു: “സഹോദരാ, സത്യം ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം. ഇപ്പോൾ എനിക്കൊരു പ്രശ്നവുമില്ല. ഇനി ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. അവിടുന്ന് എല്ലാം ചെയ്തിരിക്കുന്നു”. ഇതുപറഞ്ഞ് സന്തോഷം കൊണ്ട് പ്രകാശിക്കുന്ന മുഖത്തോടെ അയാൾ പോയി. ഇപ്രകാരം നമുക്കും നമ്മുടെ പ്രയത്നമെല്ലാം വിട്ട് ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുവാനായി അവിടുത്തെ കരങ്ങളിലേക്ക് നമ്മെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കാം. “കരുണാസമ്പന്നനായ ദൈവമോ, നമ്മെ സ്നേഹിച്ച മഹാസ്നേഹം നിമിത്തം അതിക്രമങ്ങളാൽ മരിച്ചവരായിരുന്ന നമ്മെ ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ ജീവിപ്പിക്കുകയും....ക്രിസ്തുയേശുവിൽ അവനോടുകൂടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഇരുത്തുകയും ചെയ്യൂ.” (എഫേ 2:47).

HOW CHRISTIANS SUFFERED (from page 21)

23. Some were slain by being thrown into deep mines.
24. Others were hung by the feet with their legs broken and choked with the smoke of a fire.
25. Some were covered with oil and roasted over a fire.
26. Others were hung by one hand and scorched over burning coals.
27. Some were shot through with arrows and then thrown into stinking prisons.
28. Others were stripped stark naked, and thrown out into cold, frosty nights; and burnt the next day.
29. In Syria, a company of Christian virgins were stripped stark naked and their heads shaved and

mocked by the crowds; and then thrown to wild beasts to be torn in pieces and eaten up.

30. Many women had their arms and legs pulled apart and their breasts burnt with torches until they died. There you have a description of 30 different ways by which the precious sons and daughters of God were afflicted and tormented and killed in the past. What stony heart can read this list with dry eyes? Are your sufferings worth being mentioned in comparison with these? Don't make mountains then out of your little sufferings and say, "Is there any suffering compared to my suffering?"

ഉത്തമ കുടുംബം-3

കൈച്ചുണ്ടി

മരുഭൂമി മലർവാടിയാകുന്നതെങ്ങനെ?...

സാക്പുന്നൻ

കുടുംബജീവിതം ഒരു പുത്തോട്ടത്തിന് സദൃശം. ഈ തോട്ടത്തിൽ തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ മുള്ളും പറക്കാറയും വളർന്നുവന്നാൽ ദൈവത്തോട് തന്റെ വാഗ്ദാനം മറുകെപിടിച്ച് യാചിക്കുക. അപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാകും.

5. ദൈവത്തിനു തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നമ്മിൽ പകർന്ന് നമ്മുടെ കുടുംബജീവത്തെ വീണ്ടും പുത്തോട്ടമാക്കുവാൻ കഴിയും.

ദൈവത്തിന്റെ തോട്ടം എങ്ങനെ മരുഭൂമിയായി മാറുമെന്നാണ് നമ്മൾ ഇതുവരെ കണ്ടത്. എന്നാലിപ്പോൾ, ഒരു മരുഭൂമി എങ്ങനെ പുത്തോട്ടായി മാറാൻ കഴിയുമെന്ന് നാം കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ മഹനീയമായ പ്രക്രിയ നിങ്ങളുടെ കുടുംബജീവിതത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിന് നിങ്ങൾക്ക് പുതിയൊരു ഹൃദയത്തെ നൽകി, പുതിയൊരു ആത്മാവിനെ നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിലാക്കി, കല്ലായുള്ള ഹൃദയത്തെ നിങ്ങളുടെ ജഡത്തിൽനിന്നു നീക്കി, മാംസമുളള ഹൃദയം നിങ്ങൾക്ക് തരും എന്ന് ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു (യെരെമ്യ 36:26). “വിവാഹിതർക്കുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ” “ശുഭജീവിതത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ” എന്നൊക്കെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി വായിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ കുടുംബജീവിതം പുത്തോട്ടായി മാറുമെന്ന് ദൈവം പറഞ്ഞിട്ടില്ല! അതേ, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ മാത്രമേ അതു സാധ്യമാകൂ! ഉൽപത്തി 2:10 ൽ

“ഒരു നദി ഏദെനിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു” എന്ന് വായിക്കുന്നു. ഈ നദിയാണ് ഏദെൻ തോട്ടത്തെ എപ്പോഴും പച്ചപ്പോടെ സൂക്ഷിച്ചത്. ഈ നദി പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിദർശനം. നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതത്തിലും ഈ നദി ഒഴുകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആരെല്ലാം തങ്ങളുടെ മരുഭൂമിയായ കുടുംബജീവിതം തങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ പുത്തോട്ടായി മാറ്റുവാൻ കഴിയില്ലെന്നു നിസ്സഹായതയോടെ അംഗീകരിക്കുമോ അങ്ങനെയുള്ളവരാണു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായം തേടുന്നത്.

“യഹോവ വീടുപണിയാതിരുന്നാൽ പണിയുന്നവർ വ്യഥാ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു;” എന്ന് നാം സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ വായിക്കുന്നതുപോലെ, “യഹോവ തോട്ടത്തെ നന്നാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതിനായുള്ള നമ്മുടെ അദ്ധ്വാനങ്ങളെല്ലാം വ്യഥാ” എന്നു നാം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അതേ കർത്താവ് തോട്ടത്തെ കാക്കാതിരുന്നാൽ, അതിനെ കാക്കുന്നവരുടെ പ്രയത്നമെല്ലാം വ്യഥാ! ഇതുവായിക്കുമ്പോൾ “നിങ്ങളുടെ പ്രത്യാശ നഷ്ടപ്പെടുംവിധം ഞങ്ങൾ ആലോചന പറയുന്നതായി കരുതരുതേ. അങ്ങനെ പ്രത്യാശനഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന പ്രക്രിയ സാത്താൻ്റെതാണ്. അതിനു പകരം നിങ്ങൾ ഇവിടെ കാണുന്നതു നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളാണ്! വിശ്വാസമുള്ളവർക്കെല്ലാം ഈ

വാഗ്ദാനങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുള്ളതാണെന്ന് ഏറ്റു പറഞ്ഞ് അവയെ സ്വന്തമാക്കുന്നവൻ കഴിയും!! അതിനാണു ദൈവം നിങ്ങളെ വിളിക്കുന്നത്. അവിടുത്തെ ഈ മനോഭാരത്തെ യെഹെസ്കേൽ 36:37 ൽ യഹോവയായ കർത്താവ് ഇങ്ങനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. “യിസ്രായേൽ ഗൃഹം എന്നോട് അപേക്ഷിച്ചിട്ട് ഞാൻ ഒന്നുകൂടെ ചെയ്യും”.

ഇപ്പോൾ നാം ദൈവത്തോട് എന്താണ് അപേക്ഷിക്കേണ്ടത്? നാം അവിടുത്തെ അടുക്കൽ ചെന്ന്, “ദൈവമേ, അങ്ങ് ഇത് ചെയ്യുമെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യാശ ഞങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നില്ല.” എന്നു പറയണം. ഇങ്ങനെ യിസ്രായേൽ ജനം പറയുംവരെ ദൈവം കാത്തിരുന്നു. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചും അവിടുന്ന് കാത്തിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കുടുംബബന്ധം എപ്രകാരം ആയിരിക്കണമോ അപ്രകാരം അല്ലെന്ന് നമുക്ക് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. “ക്രിസ്തു സഭയെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ, നാം ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കണം” എന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് ഈ ലേഖനം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭർത്താവുപോലും എത്തിയിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. അതുപോലെ “സഭ ക്രിസ്തുവിന് കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ, ഭാര്യ തന്റെ സ്വന്ത ഭർത്താവിന് സകലത്തിലും കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കണം” എന്ന സ്ഥാനത്തും ഒരു ഭാര്യയും ഇതിനകം ചെന്നു ചേർന്നിരിക്കാനിടയില്ല. ഇങ്ങനെ നാമെല്ലാവരും കുറവുള്ളവരാണ്. അതിനാൽ നാമെല്ലാവരും നമ്മുടെ ഈ കുറവ് ദൈവത്തോട് ഏറ്റുപറയേണ്ടതുണ്ട്. “ദൈവമേ നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ, വളരെ ആവശ്യഭാരത്തോടെ ഞങ്ങൾ നിന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് ഇപ്പോൾ യാചിക്കുകയാണ്. ഞങ്ങളുടെ മരുഭൂമിയെപ്പോലുള്ള കുടുംബജീവിതത്തെ വീണ്ടും ഏദൈൻ തോട്ടത്തിലെ വസന്തമായി മാറ്റണമേ” എന്ന്

“ഭാര്യ ഉണ്ടായിട്ടും നന്നായി തേയ്ക്കാത്ത ഷർട്ട് ഇട്ടുകൊണ്ട് വന്നിരിക്കുന്നോ”? എന്ന് ജോലിസ്ഥലത്തു സഹപ്രവർത്തകർ കളിയാക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യരുടെ മാനത്തിന് മരിക്കുവിൻ. എന്റെ സഹപ്രവർത്തകർ നന്നായി ഇസ്തരിയിട്ട ഷർട്ട് ധരിച്ചവനായി എന്നെ കാണുന്നതിനെക്കാളും ഞാൻ എന്റെ ഭാര്യയുമൊന്നിച്ച് പങ്കിടുന്ന നല്ല ബന്ധമാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്.

യാചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ദൈവം നിങ്ങളോട് എന്തു പറയുമെന്നറിയാമോ? “യാചനകളെ ഞാൻ കേട്ടു.... നോക്കൂ ഇപ്പോൾതന്നെ കല്ലായുള്ള ഹൃദയത്തെ നിങ്ങളുടെ ജഡത്തിൽനിന്നു നീക്കി മാംസമായുള്ള ഹൃദയത്തെ ഞാൻ തരുന്നു” ഇതാണ് അവിടുന്ന് തരുന്ന വാഗ്ദാനം.

ഒരിക്കൽ പരീശന്മാർ യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് “മോശ വിവാഹമോ ചനം അനുവദിച്ചുവല്ലോ?” എന്ന് പറഞ്ഞു. അതിന് യേശു “നിങ്ങളുടെ ഹൃദയകാഠിന്യം നിമിത്തമത്രേ മോശ അങ്ങനെ ചെയ്തത്” എന്ന് മറുപടി നൽകി. പഴയ നിയമത്തിന്റെ നിലവാരം ഇതായിരുന്നു. പഴയനിയമത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ദൈവം തന്റെ കല്പനകളെ രണ്ട് കല്പലകകളിൽ എഴുതി. അങ്ങനെ ചെയ്തതുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് ഭംഗ്യത്തരേണ ഇങ്ങനെ പറയുകയായിരുന്നു: “എന്റെ കല്പനകൾ ഹൃദയത്തിൽ എഴുതുന്നതിനേക്കാളും കല്പലകകളിൽ എഴുതുന്നത് എനിക്ക് എളുപ്പമാണ്, ആ അളവിൽ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം കല്ലിനെക്കാളും കഠിനമായിരിക്കുന്നു” അതു ശരിയാണെങ്കിലും പുതിയ നിയമത്തിൽ നമുക്ക് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വാഗ്ദാനം ‘ഞാൻ എന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ

ളുടെ ഹൃദയത്തിലും മനസ്സിലും എഴുതും എന്നുതന്നെയാണ്.

കണ്ടില്ലേ, തന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ എഴുതുന്ന പ്രക്രിയ പൂർണമായും അവിടുന്ന് തന്നെ ചെയ്യുമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്? അത് ദൈവം എങ്ങനെ പൂർത്തീകരിക്കും? അതേ, നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും മാംസജമായ ഹൃദയത്തെയും തന്ന് തന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ എഴുതും. ഈ മാംസജമായ പുതിയ ഹൃദയം ലഭിച്ചവർ മാത്രമേ തങ്ങളെ വേഗത്തിൽ വിധിക്കുകയുള്ളൂ. അവർ തങ്ങളെതന്നെ സ്വയം വിധിക്കുന്ന സമയങ്ങളിലാണ് ദൈവം തന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ എഴുതിപൂർത്തിയാക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരമാണ് ഒരു മരുഭൂമിയെ തോട്ടമായി മാറ്റുവാൻ കഴിയുന്നത്.

6. ക്രൂശ് + കല്ലറ = പുത്തോട്ടം!
ഇതാണ് ദൈവം പുത്തോട്ടാകേണ്ട കുടുംബത്തിന് ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന വഴി!!!

മരുഭൂമിയായ കുടുംബജീവിതം മനോഹരമായ പുത്തോട്ടമായി മാറണമോ? അതിനുദൈവം വച്ചിരിക്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതമാണ്. യേശു ക്രൂശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, “അവനെ ക്രൂശിച്ച സ്ഥലത്തുതന്നെ ഒരു തോട്ടവും ആ തോട്ടത്തിൽ പുതിയൊരു കല്ലറയും ഉണ്ടായിരുന്നു” (യോഹന്നാൻ 19:41) എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. ഇത് എത്ര മനോഹരമായൊരു വചനമാണ്! അതേ നാം മനുപൂർവ്വമായി ക്രൂശിക്കപ്പെടുന്നതിന് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്താൽ ആ സ്ഥലത്ത് ഒരു തോട്ടം ഉണ്ടായിരിക്കും!! യേശു നമുക്കായി ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി ഏദൈൻ തോട്ടത്തിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പും അവിടുന്ന് സാധ്യമാക്കിത്തീർത്തു. മാത്രമല്ല “തോട്ടത്തിൽ ഒരു പുതിയ കല്ലറയും ഉണ്ടായിരുന്നു” എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക. നിങ്ങളുടെ കുടുംബജീവിതം പുത്തോട്ടായി

മാറുന്നതിനു ക്രൂശുമാത്രമല്ല ഈ കല്ലറയും ആവശ്യമാണ്. ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച ചില കാര്യങ്ങളെ (രംഗങ്ങളെ) ഈ കല്ലറയിൽ സംസ്കരിച്ചു കല്ലുരുട്ടിവച്ച് കല്ലറമുടി എന്നെന്നേക്കുമായി അവയെ കുഴിച്ചിടണമെന്നതാണ് കല്ലറ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന പാഠം. നിങ്ങളുടെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഇങ്ങനെ യൊരു കല്ലറ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടോ? കല്ലറയും, ക്രൂശീകരണവും എവിടെ ഉണ്ടോ അവിടെ തോട്ടവും ഉണ്ട്!

ക്രൂശീകരണം, കല്ലറ എന്നീ വ്യവസ്ഥകൾ പ്രായോഗികതലത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രസക്തമാകുന്നുവെന്നു നോക്കാം. ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധത്തിൽ ക്രൂശിക്കപ്പെടുന്ന ജീവിതത്തെ നാം നന്നായി അറിയുന്നവരായിരിക്കണം. ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനു വിപരീതമായി വീട്ടിൽ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുമ്പോൾ, തക്ക സമയത്ത് പ്രാതൽ തയ്യാറാകാതെ വരുമ്പോൾ, അതുമൂലം താമസിച്ച് ജോലിക്കു പോകേണ്ടിവരുമ്പോൾ, തുണികൾ അലക്കിയിട്ടാതെ വരുമ്പോൾ, അഥവാ അലക്കിയിട്ടും ആഗ്രഹിച്ചപ്രകാരം നന്നായി അലക്കിയിട്ടില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ, അങ്ങനെ ഏതെങ്കിലും അബദ്ധങ്ങൾ ചുറ്റിലും നടക്കുമ്പോൾ, “ദൈവമേ ഈ സമയം ഞാൻ എന്റെ സ്വയത്തിന് മരിക്കട്ടെ” എന്ന് പറയുവിൻ.

“ഭാര്യ ഉണ്ടായിട്ടും നന്നായി തേയ്ക്കാത്ത ഷർട്ട് ഇട്ടുകൊണ്ട് വന്നിരിക്കുന്നോ”? എന്ന് ജോലിസ്ഥലത്തു സഹപ്രവർത്തകർ കളിയാക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യരുടെ മാനത്തിന് മരിക്കുവിൻ. എന്റെ സഹപ്രവർത്തകർ നന്നായി ഇസ്തരിയിട്ട ഷർട്ട് ധരിച്ചവനായി എന്നെ കാണുന്നതിനെക്കാളും ഞാൻ എന്റെ ഭാര്യയുമൊന്നിച്ച് പങ്കിടുന്ന നല്ല ബന്ധമാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഞാൻ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായ

ങ്ങൾക്ക് മരിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നിങ്ങൾ ക്രൂശിക്കപ്പെടുന്നതിന് ഏൽപ്പിച്ചുകൊടുത്താൽ ആ സ്ഥലത്ത് നിശ്ചയമായും ഒരു തോട്ടം ഉണ്ടാകും. അതുപോലെ ഭാര്യമാർക്ക് ഭർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിയെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത സമയത്ത് “ദൈവമേ, എന്തായിരുന്നാലും അദ്ദേഹം എനിക്ക് ശിരസ്സായിട്ട് ഇരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നു ചെയ്യേണ്ടത് ഞാൻ ചെയ്യട്ടെ; ഞാൻ മരിക്കട്ടെ” എന്ന് പറയുവിൻ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അവിടെ നിശ്ചയമായും ഒരു തോട്ടം ഉണ്ടാകും. നിങ്ങൾ മുൻപ് എത്രയോ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചിട്ടും കുടുംബജീവിതത്തിൽ ഒരു പുനോട്ടം ഉണ്ടായിക്കണ്ടില്ലെന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ യേശു കാട്ടിത്തന്ന മാതൃക പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക. അതേ, അവനെ ക്രൂശിച്ചസ്ഥലത്തുതന്നെ ഒരു തോട്ടവും, ഒരു കല്ലറയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

കല്ലറയുടെ കാര്യം നിങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ഇവിടെയാണ് കഴിഞ്ഞകാലത്തെ കയ്പുള്ള അനുഭവങ്ങളൊക്കെയും മറവുചെയ്യേണ്ടത്. ഭവനത്തിൽ വരുന്നവരെ അതൊക്കെ തുറന്നു കാട്ടാതെ അവയൊന്നാകെ എണെന്നേയ്ക്കുമായ് നിങ്ങൾ മറവു ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങളിലൊരാൾ മറ്റൊരാളുടെ തെറ്റുകൾ കാണുമ്പോൾ ഈ കല്ലറയിലേക്ക് ഓടുവിൻ! ആ ബലഹീനതകളെ കല്ലറയ്ക്കുള്ളിൽ കുടഞ്ഞിട്ട് മറവു ചെയ്യുവിൻ! വേഗത്തിൽ തന്നെ ആ കല്ലറയുടെ വാതിലിൽ കല്ലുരുട്ടിവച്ച് അതു മുടുകയും ചെയ്യുവിൻ!! ഇപ്രകാരം ചെയ്യാൻ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ ഇന്നുതന്നെ തീരുമാനിക്കണം. അതേ, “എന്റെ ഭർത്താവിന് അല്ലെങ്കിൽ ഭാര്യയ്ക്ക് സംഭവിക്കുന്ന ഏത് അബദ്ധവും ഞാൻ അപ്പോൾത്തന്നെ കല്ലറയിൽ വച്ച് എണെന്നേയ്ക്കുമായി മറവു ചെയ്യും” എന്ന തീരുമാനം!! അങ്ങനെ കല്ലറയിൽ കുഴിച്ചിട്ട് അവയെ എണെന്ന

“എന്റെ ഭർത്താവിന് അല്ലെങ്കിൽ ഭാര്യയ്ക്ക് സംഭവിക്കുന്ന ഏത് അബദ്ധവും ഞാൻ അപ്പോൾത്തന്നെ കല്ലറയിൽ വച്ച് എണെന്നേയ്ക്കുമായി മറവു ചെയ്യും” എന്ന് തീരുമാനിക്കുക. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങളുടെ കുടുംബജീവിതമാകുന്ന തോട്ടം സമൃദ്ധമായി വളരുമെന്നു ദൈവവചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ ഉറപ്പ് തരുന്നു.

നേയ്ക്കുമായി മുടി വയ്ക്കുമെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ കുടുംബജീവിതമാകുന്ന തോട്ടം സമൃദ്ധമായി വളരുമെന്നു ദൈവവചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ ഉറപ്പ് തരുന്നു.

കല്ലറയുടെ ദുർഗന്ധത്തിന് പകരം നിങ്ങളുടെ തോട്ടം പൂഷ്പിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ കാണും. ആത്മാവിന്റെ ദിവ്യസ്വഭാവങ്ങൾക്ക് ഫലം എന്നാണു ബൈബിളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഫലം തോട്ടത്തിലാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്! ആത്മാവിന്റെ ഫലമായ “സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ദീർഘക്ഷമ, ദയ, പരോപകാരം, വിശ്വസ്തത, സൗമ്യത, ഇന്ദ്രിയജയം” ആദിയായ ആത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങൾ നമ്മുടെ തോട്ടത്തിൽ പൂവിട്ട് കായ്ക്കട്ടെ.

7. എന്റെ കുടുംബജീവിതം എന്റെ ദൈവത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന പുനോട്ടമായിരിക്കണം എന്നത് നാമോരോരുത്തരുടേയും ലക്ഷ്യമായിരിക്കണം.

ഇതുപോലെയുള്ള പുനോട്ടം ലഭിച്ചയുടൻ, നിങ്ങൾ എന്താണു ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്? നിങ്ങളുടെ തോട്ടത്തെ സഭയിലുള്ള മറ്റൊരാൾക്കും

കാണിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട് “ഞങ്ങളുടെ പുനോട്ടം കണ്ടില്ലേ? ഭാര്യയോടൊപ്പമുള്ള എന്റെ ഇണക്കവും ഐക്യവും കണ്ടില്ലേ! അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഭർത്താവ് എന്നോട് കാട്ടുന്ന സ്നേഹം സഭയിൽ മറ്റേതു ഭർത്താക്കന്മാരുടേതിനേക്കാളും മേൽത്തരമാണെന്നു കണ്ടില്ലേ?” എന്നു പറയുവാനാണോ? നിങ്ങളുടെ തോട്ടത്തെ മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തി സംസാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് അയ്യോ കഷ്ടം! പുനോട്ടം ലഭിച്ചതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു. തോട്ടം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യവും, പ്രവൃത്തിയും എങ്ങനെയുള്ളതായിരിക്കണമെന്ന് ഉത്തമഗീതം 4:12 മുതൽ 5:1 വരെയുള്ള വചനങ്ങളിൽ കാണാം. ഇവിടെ പുനോട്ടം ലഭ്യമായ ഭർത്താവ് തന്റെ ഭാര്യയെ “നീ കെട്ടി അടച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു തോട്ടം” എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. തുടർന്ന് പറയുന്നത്, “വടതിക്കാറ്റേ ഉണരുക; തെന്നിക്കാറ്റേ വരിക!; എന്റെ പ്രിയൻ തന്റെ തോട്ടത്തിൽ വന്ന് അതിലെ വിശിഷ്ടഫലം ഭുജിക്കട്ടെ” എന്നാണ്. കണ്ടില്ലേ, മനോഹരമായ ഒരു പുനോട്ടം ലഭ്യമായതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം? അത് സഭയിലുള്ള മറ്റുള്ളവർക്ക് കാട്ടിക്കൊടുത്ത് ഊറ്റം കൊള്ളുന്നതിനല്ല, മറിച്ച് ‘ഈ തോട്ടം ദൈവത്തിനും, അവന്റെ നാമമഹിമയ്ക്കും മാത്രമുള്ളതാണ്’ എന്നു താഴ്മയോടെ ദൈവത്തിന് സമർപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്.

നമ്മൾ ദൈവസന്നിധിയിൽ ചെന്ന് നന്ദിയോടെ “ദൈവമേ, ഞങ്ങളുടെ വിവാഹജീവിതം മരുഭൂമിയായിരിക്കുന്നതു കണ്ട് അങ്ങ് ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം ലഭിക്കാത്തതിൽ അങ്ങേയ്ക്ക് മനോവേദന ഉണ്ടായി. ഇപ്പോഴോ അവിടുത്തെ കല്പനകൾ ഞാൻ ഗൗരവമായിട്ടെടുത്തതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധം നല്ലൊരു തോട്ടമായി പൂവിട്ട്

കായ്ച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ തോട്ടത്തിന്റെ മഹിമയെ സഭയിലുള്ള മറ്റുള്ളവർക്കു കാട്ടി അവരുടെ പുകഴ്ച ലഭിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ഒരു കാലത്തും ശ്രമിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ദൈവമേ, അവിടുന്നു ഞങ്ങളുടെ തോട്ടത്തിൽ വരേണമേ! ഞങ്ങളുടെ കുടുംബബന്ധത്തിന്റെ സത്ഫലങ്ങളെ ഭക്ഷിച്ച് അങ്ങ് തൃപ്തനാകേണമേ! അങ്ങേയ്ക്ക് സകല മഹിമയും ഉണ്ടാകട്ടെ!!” എന്ന് പറയുന്നവരായിരിക്കണം. അങ്ങനെ നാം പറയുമെങ്കിൽ അതു കേൾക്കുന്ന ദൈവം ആനന്ദാതിരേകത്താൽ പ്രത്യുത്തരമായി “എന്റെ കാന്തേ, ഞാൻ എന്റെ തോട്ടത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ എന്റെ മൂറും സുഗന്ധവർഗ്ഗവും പെറുക്കി; ഞാൻ എന്റെ തേൻകട്ട തേനോടുകൂടെ തിന്നു. വീഞ്ഞു പാലോടുകൂടെ കുടിച്ചും ഇരിക്കുന്നു. സ്നേഹിതന്മാരേ തിന്നുവിൻ; പ്രിയരേ കുടിക്കുവിൻ”..... എന്ന് ഉല്ലാസഘോഷത്തോടെ പറയും. ഇത്രത്ര ആശ്ചര്യകരമാണ്!! ഒരു ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ കുടുംബജീവിതം ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവരുടേയും ലക്ഷ്യം നമ്മുടെ ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിന് സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും പ്രദാനം ചെയ്യുക എന്നതായിരിക്കണം.

“അവൻ എന്റെ ഹൃദയത്തിന് സന്തോഷം പ്രദാനം ചെയ്യും” എന്ന ദൈവത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷ നാം നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കെടുത്തിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ കാണണം. മേലിൽ നമ്മുടെ വിവാഹജീവിതത്തിൽ വസന്തം നിറഞ്ഞ തോട്ടം ഉണ്ടാകണമെന്നും അതിലേക്ക് നമ്മുടെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ ക്ഷണിച്ച് അവിടുന്നു തോട്ടത്തിലെ ഫലങ്ങൾ ഭുജിച്ച് തൃപ്തനാകണം എന്നുള്ള തീരാവാങ്ങ്ള നാമോരോരുത്തരുടേയും ഹൃദയത്തെ ഭരിക്കട്ടെ. (തുടരും)

മൊഴിമാറ്റം: ക്രിസ്റ്റി.

ശിക്ഷണമുള്ള ജീവിതം

ശിക്ഷണത്തിന്റെ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചു
ദൈവം നമുക്ക് തന്നത്. (2 തിമോഥി.
1:7).

ആത്മാവിന്റെ ഫലമോ...ഇന്ദ്രിയജയം
(അഥവാ ആത്മനിയന്ത്രണം ഗലാ.
5:22, 23).

ശിക്ഷണം എന്നതാണ് ആധുനിക കാലത്തെ വിശ്വാസികൾക്ക് ഏറ്റവും ധികം ആവശ്യമായ സ്വഭാവഘടകം; എങ്കിലും അവർ അതിനെ ഏറ്റവും കുറവായി മാത്രമേ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ. ഒട്ടുവളരെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും ജീവിതത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന അസ്വസ്ഥതയുടേയും അസ്ഥിരതയുടേയും കാരണമന്വേഷിക്കുമ്പോൾ ശിക്ഷണരഹിതമായ ഒരു ജീവിതമാണെന്നു കണ്ടെത്തുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. മറ്റു ചില അപ്രധാന കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാം; എങ്കിലും അവയുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാന കാരണമായിരിക്കുന്നത് ശിക്ഷണമില്ലായ്മ എന്ന ദോഷമാണ്. ഞാൻ ഇവിടെപ്പറയുന്ന ശിക്ഷണം-അലാറം ക്ലോക്ക് അടിക്കുന്നതുപോലെ നിശ്ചിത സമയത്തു നിശ്ചിത കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവത്തിനും അപ്പുറമുള്ള ഒന്നാണ്. ആത്മനിയന്ത്രണത്തെയും ധീരതയെയും സ്ഥിരപരിശ്രമത്തെയും ആത്മാവിന്റെ ആന്തരികമായ ആയുധവർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ അണിയുന്ന ഒരു സ്വഭാവമാണത്.

വർഷങ്ങളായി നിയന്ത്രണരഹിതമായി

ജീവിച്ചുപോന്നതിന്റെ പരിണതഫലമാണു വിശ്വാസികൾക്കിടയിൽ ഇന്നു കാണുന്ന പല പൊരുത്തക്കേടുകളും. മദ്യപാനത്തിലും വ്യഭിചാരത്തിലും

എന്തെല്ലാം വൈകാരികാനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ശരി, ദൈവനംദിനജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും ശിക്ഷണമുള്ള ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. ശിക്ഷണമുള്ള ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരുവനു ലഭിക്കുന്ന മെച്ചം കൂടുതൽ ഉന്നതമായ ജീവിതവിശുദ്ധിയും ആത്മീയതയും ഫലപ്രാപ്തിയും കൂടെയാണ്.

ഏർപ്പെടുന്ന പിന്മാറ്റക്കാരെപ്പറ്റിയല്ല ഞാനിവിടെപ്പറയുന്നത്. ഇവയൊന്നും ഒരിക്കലും ചെയ്യാത്തവരും എന്നാൽ ശിക്ഷണമില്ലാതെ ജീവിക്കുന്നവരുമായി ബഹുമാന്യരായ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റിയാണ്. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ പീഡനങ്ങളിൽനിന്ന് ഓടിയൊളിക്കുകയും തങ്ങളെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന വ്യക്തികളിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും അനായാസമായ മാർഗ്ഗം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ കടമകൾ വിസ്മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന

പ്രവണത-അത് രോഗബാധിതരായ വിശ്വാസികളുടെ സ്വഭാവം തന്നെയാണ്. ഇത്തരം രോഗികൾക്കു ജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണഹിതം നിറവേറ്റുവാനോ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിലെ പ്രയോജനമുള്ള അവയവങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കുവാനോ സാധ്യമല്ല. ദൈവവചനം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “കഷ്ടകാലത്തു നീ കൗഴഞ്ഞുപോയാൽ നിന്റെ ബലം നഷ്ടം തന്നെ” (സദൃശ. 24:10). കഷ്ടകാലങ്ങൾ നമുക്കെല്ലാം വന്നുകൂടും. അപ്പോൾ കൗഴഞ്ഞുപോകാതെ മുന്നേറുവാനാവശ്യമായ സ്വഭാവദാർഢ്യം നമ്മിൽ രൂപപ്പെടുന്നതു സ്ഥിരനിഷ്ഠയോടും ശിക്ഷണത്തോടും കൂടിയ ജീവിതംകൊണ്ടു മാത്രമാണ്.

ശിക്ഷണം-ശക്തിയുടെ താക്കോൽ
ഒട്ടുവളരെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പരിശുദ്ധാത്മാഭിഷേകത്തിന്റെ വൈകാരികമായ അനുഭൂതിയിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്നു; എങ്കിലും ആ അഭിഷേകത്തെ ക്ലേശകരമായ ആത്മപരിത്യാഗത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും രൂപങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുത്തുവാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നില്ല. എന്തെല്ലാം വൈകാരികാനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ശരി, ദൈവനംദിനജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും ശിക്ഷണമുള്ള ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. ശിക്ഷണമുള്ള ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരുവനു ലഭിക്കുന്ന മെച്ചം കൂടുതൽ ഉന്നതമായ ജീവിതവിശുദ്ധിയും ആത്മീയതയും ഫലപ്രാപ്തിയും കൂടെയാണ്.

17-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മാഡം ഗയോണിന്റെ ശക്തവും സുശിക്ഷിതവുമായ ജീവിതം ഫ്രാൻസിൽ വൃത്തിഹീനമായ ഒരു കാരാഗൃഹ

“എനിക്കു നിയന്ത്രിക്കാൻ പറ്റിയില്ല” എന്നു സാത്താൻ നിന്നെക്കൊണ്ടുപറയിക്കാൻ ഇടം കൊടുക്കുവാൻ നിന്റെ വികാരങ്ങൾ പെട്ടെന്നു നിന്റെ ഇച്ഛയെ അനുസരിച്ചെന്നു വരികയല്ലേ. എന്നാൽ നിന്റെ പ്രവൃത്തി അതിനെ അനുസരിച്ചേ തീരൂ. കാലാന്തരത്തിൽ നിന്റെ വികാരങ്ങളും ശിക്ഷണപൂർണ്ണമായിത്തീർന്ന് നിന്റെ ലക്ഷ്യബോധത്തെയും നിർണ്ണായക നിലപാടിനെയും അനുസരിച്ചുകൊള്ളും.

ത്തിൽ അവർ അടയ്ക്കപ്പെട്ട സമയത്തു തന്റെ സാഹചര്യങ്ങൾക്കുപരി ഉയരുവാനും താഴെക്കൊണ്ടു വിധത്തിൽ എഴുതുവാനും അവരെ പ്രാപ്തയാക്കിത്തീർത്തു:

“എന്റെ കുട് എനിക്കു ചുറ്റും വിലങ്ങിപ്പോയി നിൽക്കുന്നു; ചുറ്റുപാടുകളിലേയ്ക്കു പറന്നുയരുവാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല. എന്റെ ചിറകുകൾ ബലമായി കെട്ടിയിരിക്കുകയാണ്; എങ്കിലും എന്റെ ഹൃദയം സ്വതന്ത്രമാണ്. കാരാഗൃഹമതിലുകൾക്ക് എന്റെ ആത്മാവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും എല്ലാറ്റിനും മീതേ പറന്നുയരുവാനുമുള്ള എന്റെ കഴിവുകളെയും നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.” അത്ഭുതാവഹമായ ആത്മീയശക്തിയാണ് ഇത്തരമൊരു ജീവിതത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്നത്.

ശിക്ഷണമില്ലാത്ത ഒരുവനെക്കാളധികമായി സുശിക്ഷിതനായ ഒരാൾക്കുള്ള മെച്ചം അനുദിന ജീവിതത്തിലെ ഒട്ടധികം സാധാരണ കാര്യങ്ങളിൽതന്നെ വെളിപ്പെടുന്നതായിക്കാണാൻ കഴിയും. ശിക്ഷണമുള്ള മനുഷ്യൻ തന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ ഒതുക്കമായും ചന്തമായും ധരിക്കുന്നു; അശിക്ഷിതന്റെ വസ്ത്രം

അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞും നിലത്തിഴഞ്ഞും കിടക്കുന്നു. ഒരുവൻ താനുപയോഗിക്കുന്ന കുളിമുറിയുടെ തറ, മാലിന്യവും വഴുവഴുപ്പും പറ്റാതെ ശുചിയാക്കുന്നു; മറ്റേയാൾ അതു വേറെയാരെങ്കിലും ശുചിയാക്കട്ടെ എന്നു കരുതി വൃത്തി കേടിൽ വിട്ടുകളയുന്നു. ഒരാൾ തന്റെ ജോലി പ്ലാൻ ചെയ്യുകയും തന്റെ പ്ലാൻ നടപ്പിൽവരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു; അപരൻ തോന്നുമ്പോൾ തോന്നുന്നതു പോലെ വല്ലതുമൊക്കെ ചെയ്യുന്നു. ഒരാൾ തന്റെ പരിപാടികൾക്കെല്ലാം കൃത്യസമയത്തു ഹാജരാകുന്നു; മറ്റേയാൾ അപഹാസ്യമായ വിധം അമാന്തക്കാരനായിത്തീരുന്നു. ഒരുവൻ സഭായോഗങ്ങൾക്കു കൃത്യസമയത്തു വന്നുചേരുന്നു; മറ്റേയാൾ ഒരിക്കലും സമയത്ത് എത്താറേയില്ല. ഈ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാമുള്ള വ്യത്യാസം തരത്തിൽ മാത്രമുള്ള ഒന്നല്ല, ശീലത്തിലുമുള്ളതുതന്നെയാണ്. ചിന്താശീലവും ചിട്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും മിതവ്യയം ശീലിച്ചവരും കൃത്യനിഷ്ഠയും ശുചിത്വവുമുള്ളവരുമായ വിശ്വാസികൾ മാത്രമേ ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള സർവ്വോത്തമമായ അവകാശം പ്രാപിക്കുകയുള്ളൂ. പ്രതിദിനജീവിതത്തിൽ ശിക്ഷണമില്ലാത്ത ഒരുവനും ജീവിതത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ പരിപകാവസ്ഥ പ്രാപിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.

ശാരീരികമായ അഭിരുചികൾ

നമ്മുടെ ശാരീരികാഗ്രഹങ്ങളെ യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭരണത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്തുകയെന്നത് ശിക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ്. പൗലൊസ് പറഞ്ഞു: “ഒരു കായികാഭ്യാസിയെപ്പോലെ ഞാൻ എന്റെ ശരീരത്തെ ശിക്ഷിക്കുകയും അതിനെ കർശനമായി മെരുക്കുകയും അതു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അതിനെ അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യു

ശിക്ഷണമുള്ള ഒരു ക്രിസ്തുനിന്ദാകളെ, തന്റെ മനസ്സു വിഷണ്ണമായിരിക്കുമ്പോഴും ഉത്സാഹഭരിതമായിരിക്കുമ്പോഴും ഒരേ വിധത്തിൽത്തന്നെ ആളുകൾക്കോടു സന്തോഷപൂർവ്വം പെരുമാറും. ‘എനിക്ക് ഇപ്പോൾ അതു ചെയ്യുവാൻ ഉത്സാഹം തോന്നുന്നില്ല’ എന്ന് അയാൾ ഒരു സമയത്തും പറയുകയില്ല. തങ്ങളുടെ മാറിമാറി വരുന്ന മാനസിക നിലകളെ ജയിക്കുവാൻ കഴിയുന്നവർക്കു മാത്രമേ കർത്താവിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ജോലി സ്ഥിരചിത്തതയോടെ നിറവേറ്റുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ന്നു. അപ്രകാരം ഞാൻ ചെയ്യാതിരുന്നത് മറ്റുള്ളവരെ ഓട്ടമത്സരത്തിൽ ചേർത്തശേഷം ഞാൻ സ്വയം അയോഗ്യനായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുകയും പുറത്തള്ളപ്പെടുകയും ചെയ്യും.” (ഇംഗ്ലീഷ്-ലിവിംഗ് 1 കൊരി. 9:27).

ഭക്ഷണരീതിയിലുള്ള നിയന്ത്രണത്തോടെയാണ് ഈ ശിക്ഷണമാരംഭിക്കുന്നത്. ഊണുമേശയിൽ വച്ച്-‘നന്ദി; ഇതിലധികം ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുകയില്ല’ എന്നു പറയുവാനുള്ള കഴിവ് ഒരുവൻ പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമത്രേ. ലൈംഗിക മേഖലയിലെ ശിക്ഷണവും ഇതിന്റെ ഭാഗംതന്നെ. ഒരുവന്റെ അവിവാഹിതദിവസങ്ങളിൽ തന്നെ ലൈംഗികാഭിനിവേശം പൂർണ്ണമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെടണം. എന്നാൽ വിവാഹജീവിതത്തിലും ഈ നിയന്ത്രണത്തിനു സ്ഥാനമുണ്ട്. ശിക്ഷണമുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്കു ജീവിതവിശുദ്ധി പാലിക്കുന്നതിലേക്ക്, തന്റെ

ഏതെങ്കിലും ഏപ്പോഴും വഴങ്ങുന്ന ഒരു ഭാര്യ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ല. ഭാര്യയുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധം സന്തോഷകരമെങ്കിൽ അതിന് അയാൾ നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം ജീവിതത്തിലുടനീളം സമ്പൂർണ്ണ വർജ്ജനമാചരിക്കുവാൻ അയാൾ ബാധ്യസ്ഥനായിത്തീരും. അതിനായി ദൈവത്തിൽനിന്നു കൂടുതൽ കൃപ അയാൾ അന്വേഷിക്കും. തന്നെ നിലനിർത്തുവാൻ കഴിയുന്ന ദൈവശക്തി അയാൾ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരുവന്റെ നൈസർഗ്ഗികപ്രകൃതംകൊണ്ടല്ല, ശിക്ഷണമൂലമാണ് ഇതെല്ലാം സാധിക്കുന്നത്.

ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരു വ്യക്തി തന്റെ ജീവിതപങ്കാളിക്കു പതിവിൽക്കവിഞ്ഞ ക്ലേശം വരുത്തരുതെന്ന് പൗലൊസ് താക്കീതു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നതു ശരിതന്നെ (കോരി.7:5). എന്നാൽ ഈ നിർദ്ദേശം നടപ്പാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഒരാൾ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്? അപ്പോഴും ശിക്ഷണമുള്ള മനുഷ്യൻ വിജയജീവിതം നയിക്കും. കാരണം, തന്റെ കഴിവിനപ്പുറമുള്ള പരീക്ഷതന്നെ നേരിടുവാൻ ദൈവം അനുവദിക്കുകയില്ലെന്നു അയാൾക്കറിയാം (1 കോരി. 10:13).

എഫ്.ബി.മേയർ എന്ന വിശിഷ്ട ദൈവഭ്യത്യൻ ലൈംഗിക പ്രലോഭനത്തിൽപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരാളോട് ഒരിക്കൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “എന്റെ ജീവിതത്തിലും ഇപ്രകാരമൊരു കുരിശു വഹിക്കുവാൻ എനിക്ക് ഇടയായിട്ടുണ്ട്. അതാണ് എന്നെ ഇന്നത്തെ ഞാനാക്കിത്തീർത്തത്.”

വികാരങ്ങൾ

നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെയും നാം നിയന്ത്രിയ്ക്കാൻ മാർക്കിത്തീർക്കണം. നാം സ്നേഹത്തിൽ വികാരോഷ്മളതയുള്ളവരായിത്തീരണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വികാരച്ചുരുട്ട് ജ്ഞാനത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കുകയും വേണം. അല്ലാത്തപക്ഷം നാം പല ഭോഷത്തങ്ങളും പറയുന്നവരും ചെയ്യുന്നവരുമായിത്തീരും. പിന്നീട് അതേപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിക്കാനും ഇടവരും. നമ്മെ കൊണ്ടു പെട്ടെന്ന് എന്തെങ്കിലും പറയിക്കുവാനോ ചെയ്യിക്കുവാനോ ഇടയാകും വിധം നമ്മുടെ വികാരവായ്പ്പിനു നാം അധീനരായിത്തീരരുത്.

“ഒരു നല്ല മനുഷ്യൻ ചിന്തിച്ചശേഷം സംസാരിക്കുന്നു; ദുഷ്ടമനുഷ്യനോ ചിന്താശൂന്യനായി ദുഷിച്ച വാക്കുകൾ ചൊരിയുന്നു.” “വാക്കിൽ ബദ്ധപ്പാടുള്ള ഒരു മനുഷ്യനെ നീ കാണുന്നുവോ? അവനേക്കാൾ മൂഢനെക്കുറിച്ച് അധികം പ്രത്യാശയുണ്ട്.” (സദൃശ. 15:28 ഇംഗ്ലീഷ്-ലിവിംഗ് 29:30).

സ്നേഹിതരോടുള്ള വികാരപരമായ അടുപ്പത്തെയും ശിക്ഷണത്തിൽക്കൊണ്ടുവരേണ്ടതാണ്. രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാർ ക്രമേണ വളരെ അടുപ്പമുള്ളവരായിത്തീരുകയും തമ്മിലും സ്വാർത്ഥനിഷ്ഠയും മററുള്ളവരെ കരുതാത്തവരുമായിത്തീരുകയും ചെയ്യാൻ ഇടയുണ്ട്. അപ്രകാരമുള്ള ക്രമാതീതമായ അടുപ്പം അനാരോഗ്യകരവും ദോഷത്തിൽ കലാശിക്കുന്നതുമത്രേ.

ലൈംഗികമായി എതിർച്ചേരിയിൽപ്പെട്ട ഒരാളുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ എന്തുവിലകൊടുത്തും പരിധി വിടാതെയും കരുതലോടുകൂടിയും സംസാരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ സ്നേഹബന്ധം അടുപ്പമായും അടുപ്പം ദുർമ്മോഹമായും മാറിപ്പോകുവാൻ സാധ്യമാണ്. ഇത് ഇരുകൂട്ടർക്കും അപ്രതീക്ഷിതമായ ദോഷം വരുത്തിവയ്ക്കും. നിർദ്ദോഷമായി ആരംഭിച്ചതു വിനാശത്തിൽച്ചെന്നവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. ‘നിന്റെ കണ്ണു ചുഴ്ന്നെടുത്ത് എറിഞ്ഞുകളക്’ എന്നും ‘കൈവെട്ടി

എറിഞ്ഞുകളക്' എന്നും നിഷ്കരുണമായ വിധത്തിൽ യേശു നൽകിയിട്ടുള്ള ഉപദേശം ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് ഏറ്റവും പ്രസക്തമായിരിക്കുന്നത്. ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ കർശനമായ നടപടി സ്വീകരിക്കുകയും നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെ നിർദ്വയമായി മറവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ സ്വന്തം ആത്മാവിനെയും സ്വന്തഭാവത്തെയും സ്വന്തം സന്തുഷ്ടിയേയും സ്വന്തസാക്ഷ്യത്തെയും സംരക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിവുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. “എനിക്കു നിയന്ത്രിക്കാൻ പറിയില്ല” എന്നു സാത്താൻ നിന്നെക്കൊണ്ടുപറയിക്കാൻ ഇടം കൊടുക്കരുത്. നിന്റെ വികാരങ്ങൾ പെട്ടെന്നു നിന്റെ ഇച്ഛയെ അനുസരിച്ചെന്നു വരികയില്ല. എന്നാൽ നിന്റെ പ്രവൃത്തി അതിനെ അനുസരിച്ചേ തീരൂ. കാലാന്തരത്തിൽ നിന്റെ വികാരങ്ങളും ശിക്ഷണപൂർണ്ണമായിത്തീർന്ന് നിന്റെ ലക്ഷ്യബോധത്തെയും നിർണ്ണായക നിലപാടിനെയും അനുസരിച്ചുകൊള്ളും. നീ ഒരു തീ കൊളുത്തിയശേഷം പിന്നീട് അതിനെ വളരെ പാടുപെട്ടു കെടുത്തേണ്ടിവരുന്ന ഒരു സന്ദർഭം വരാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക. **മാറി മാറി വരുന്ന മാനസികനിലകൾ** മാറി മാറി വരുന്ന മാനസികനിലകളെ നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള കഴിവും സുശിക്ഷിതമായ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ്. നാം ജഡത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന കാലത്തോളം ഒരു പരിധിവരെയും പെൻഡുലത്തിന്റേതുപോലെയുള്ള മാനസിക ചലനം ഒഴിവാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ ചില സമയങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ജോലിയിലോ പഠനത്തിലോ നേരിടുന്ന പരാജയം അഥവാ ശാരീരിക ക്ഷീണം വളരെ എളുപ്പത്തിൽ തന്നെ താൽക്കാലികമായ ഒരു ആശാഭംഗത്തിന്റെ മേഘപടലം നമ്മുടെ മാനസികാന്തരീക്ഷത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കാറുണ്ട്.

എന്നാൽ ശിക്ഷണം മുഖാന്തരം ഇതു നമ്മുടെ ജോലിയെയോ പെരുമാറ്റത്തെയോ മറ്റുള്ളവരുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തെയോ ബാധിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. നേരേമറിച്ചു നാം നമ്മുടെ മാനസിക നിലകളുടെ അടിമകളായിത്തീരുന്നപക്ഷം നാം ബുദ്ധിഹീനമായ തീരുമാനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു വെന്നും അനാവശ്യമായി പണം ചെലവുചെയ്തെന്നും കടമകളെ അവഹേളിച്ചുവെന്നും വരാവുന്നതാണ്. ആരംഭഘട്ടത്തിൽ ഇതൊക്കെകണ്ട് ആളുകൾ കുഴങ്ങിപ്പോയെന്നുവരാം. എന്നാൽ കുറെ കഴിയുമ്പോൾ അല്പം പരിഹാസപൂർവ്വമായോടുകൂടി “ഇതയാളുടെ ഒരു നേരഭേദമാണ്” എന്ന് ആളുകൾ പറയും. ഏതു സമയത്ത് ഏതവസ്ഥയിൽ നമ്മെ കാണുമെന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ കരുതലോടെയിരിക്കുവാൻ ആളുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതെല്ലാം കർത്താവിനുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ സാക്ഷ്യത്തെയും നമ്മുടെ രക്ഷയെത്തന്നെയും വളരെ ദുർബലമാക്കുവാൻ കാരണമായിത്തീരും.

എന്നാൽ ശിക്ഷണമുള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാകട്ടെ, തന്റെ മനസ്സു വിഷണ്ണമായിരിക്കുമ്പോഴും ഉത്സാഹഭരിതമായിരിക്കുമ്പോഴും ഒരേ വിധത്തിൽത്തന്നെ ആളുകളോടു സന്തോഷപൂർവ്വം പെരുമാറും. ‘എനിക്ക് ഇപ്പോൾ അതു ചെയ്യുവാൻ ഉത്സാഹം തോന്നുന്നില്ല’ എന്ന് അയാൾ ഒരു സമയത്തും പറയുകയില്ല. തങ്ങളുടെ മാറിമാറി വരുന്ന മാനസികനിലകളെ ജയിക്കുവാനും ഉത്സാഹം തോന്നാത്തപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുവാനും കഴിയുന്നവർക്കു മാത്രമേ കർത്താവിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ജോലി സ്ഥിരചിത്തതയോടെ നിറവേറ്റുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

(തുടരും)

ആ പാദമുദ്രകളിൽ പദമുനി...

ചാൾസ് എം. ഷെൽഡൺ
മൊഴിമാറ്റം:ബോബി ചെറിയാൻ

വായിച്ചു തുടങ്ങാമുൻപ്.....

റെയ്മണ്ട് ഒന്നാം സഭയിലെ ശുശ്രൂഷകനാണ് ഹെൻട്രി മാക്സ്വെൽ. ഞായറാഴ്ച, ‘യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുക’ എന്ന പ്രസംഗത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഇരുന്നപ്പോൾ തൊഴിലന്വേഷിച്ച് നടന്ന ഒരാൾ പ്രസംഗപീഠത്തിലേക്ക് കയറിവന്നു. ‘നിങ്ങൾ പ്രായോഗികതലത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുന്നത്?’ എന്ന ചോദ്യം സഭാജനങ്ങളോട് അയാൾ ഉന്നയിച്ചു. എന്നാൽ സംസാരം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഹൃദയാഘാതംമൂലം അയാൾ മരിച്ചു. പിറ്റേ ആഴ്ച റവ.ഹെൻട്രി മാക്സ്വെൽ തന്റെ സഭാജനങ്ങൾക്ക് ഒരു ആഹ്വാനം നൽകി-അടുത്ത ഒരു വർഷത്തേക്ക് നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ‘യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തുചെയ്യുമായിരുന്നു’ എന്നു ചോദിച്ചശേഷം മാത്രമേ ഏതു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാവൂ എന്ന പ്രതിജ്ഞ എടുക്കുക. സഭയിലെ ഒരു സംഘം വിശ്വാസികൾ അങ്ങനെ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു. നഗരത്തിലെ ഡെയ്ലി ന്യൂസ് പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപർ നോർമൻ ആക്വട്ടത്തിൽ ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ച് പത്രത്തിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. അത് ഓഫീസിൽ ചില കോളിളക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുതന്നെ പോയി. പ്രതിജ്ഞ എടുത്തവരിൽ ഒരാളായ അലക്സാണ്ടർ പവേഴ്സ് തന്റെ കമ്പനി ചില നികുതിവെട്ടിപ്പുകൾ നടത്തുന്നതായി യാദൃച്ഛികമായി മനസ്സിലാക്കി. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ പവേഴ്സ് കുഴങ്ങി. സഭയിലെ ഗായികയായ റേച്ചലും ധനികയുവതിയായ വെർജീനിയായും പ്രതിജ്ഞയെടുത്ത മറ്റുരണ്ടുപേരാണ്. ഇതിനിടെ റേച്ചലിന് ഒരു സംഗീത ട്രൂപ്പിൽ ജോലി ലഭിച്ചു. പക്ഷേ പ്രതിജ്ഞമൂലം അത് അവൾ സ്വീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നു. വെർജീനിയായുടെ വീട്ടിൽ ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന് എത്തിയ റേച്ചൽ തന്റെ നിലപാട് തുറന്നുപറഞ്ഞപ്പോൾ വെർജീനിയയുടെ അമ്മ അമ്പരന്നുപോയി.

തുടർന്നുവായിക്കുക....

7

തന്റെ മനസ്സിൽ രൂപപ്പെട്ടു വരുന്ന പദ്ധതിക്ക് ഒരു വ്യക്തത ലഭിക്കാൻ റേച്ചൽ അല്പം ഏകാന്തത ആഗ്രഹിച്ചു. അവൾ വേഗം നടക്കുകയായിരുന്നു. തന്റെ വീടിന്റെ ഏകാന്തതയിൽ അഭയം തേടാൻ. എന്നാൽ റോളിൻ പേജ് ഒപ്പം നടന്നെത്തുന്നതു കണ്ടതോടെ അവളുടെ സന്തോഷമൊക്കെ

ചോർന്നു പോയി. “ശല്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ക്ഷമിക്കണം മിസ് വിൻസ് ലോ.” റോളിൻ സംഭാഷണത്തിനു തുടക്കമിട്ടു. തന്നോടുള്ള അവളുടെ മനസ് അറിയാൻ അയാൾ പലതും ചോദിച്ചു. അവൾക്ക് ഒട്ടും താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ആ സമയത്ത് അയാളുടെ

സന്നിധ്യം അവൾ ഒട്ടും അഭിലഷിച്ചിരുന്നില്ല. അത് അവൾ വാക്കുകളിലും ഭാവത്തിലും ഒക്കെ വ്യക്തമാക്കി.

“നാം തമ്മിൽ വിവാഹിതരാകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് റോച്ചലിനു ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുമോ?”

റോച്ചലിന്റെ വീടടുക്കാനായതോടെ റോളിൻ കാര്യത്തിലേക്കു കടന്നു.

“ഒരിക്കലും കഴിയില്ല.”

“എന്തുകൊണ്ട്?”

“ഒരു സ്ത്രീക്ക് താൻ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന പുരുഷനോടു തോന്നുന്നതൊന്നും എനിയ്ക്കു നിങ്ങളോടു തോന്നുന്നില്ല.”

“എന്നുവെച്ചാൽ എന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയില്ല.”

“അതേ”

“കാരണം പറയാമോ?”

“നിങ്ങൾക്കു ജീവിതത്തിൽ ഒരു ലക്ഷ്യബോധവുമില്ല. ക്ലബ്ബിലും അർത്ഥശൂന്യമായ വിനോദങ്ങളിലും യാത്രകളിലും ആർഭാടങ്ങളിലും സമയം കളയുന്ന ഒരു ഇരുണ്ട ലോകമാണു നിങ്ങളുടേത്. അതിൽ ഒരു സ്ത്രീക്ക് എന്തു പങ്കാണുള്ളത്?”

“എന്റെ ചുറ്റുമുള്ള പുരുഷന്മാരുടേതിനേക്കാൾ മോശമല്ല എന്റെ ജീവിതമെന്നു മാത്രം എനിക്കറിയാം. എങ്കിലും നിന്റെ ഹൃദയം അറിയാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്.” റോളിൻ ശിരസ്സ് നമിച്ചു യാത്രപറഞ്ഞു.

റോച്ചൽ വേഗം വീട്ടിലേക്കു പോയി. തന്റെ മുറിയിൽക്കടന്നു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ കുടിക്കാഴ്ച അവളുടെ മനസ്സിനെ ഉലച്ചിരുന്നു. റോളിനെ അത്തരത്തിൽ വീഡിച്ചതിൽ അവൾക്കു കുറ്റബോധമുണ്ടായി. തനിക്കെന്തുലക്ഷ്യമാണു ജീവിതത്തിലുള്ളത്? താൻ വിദേശത്തായിരുന്നപ്പോൾ യൂറോപ്പിലെ ഏറ്റവും നല്ല സംഗീതാദ്ധ്യാപകരിൽ നിന്നും സംഗീതം പഠിച്ചു. റേമണ്ടിൽ വന്നതു മുതൽ പ്രഥമസഭയിൽ പാടു

ന്നു. അതിനു നല്ല വേതനവും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാഴ്ച മുമ്പുവരെ ഈ ജോലിയിലും ശമ്പളത്തിലുമൊക്കെ താൻ തൃപ്തയായിരുന്നു. അമ്മയിൽ നിന്നും അമിതമായ ഉത്കർഷേച്ഛ തന്നിലേക്കു പകരപ്പെട്ടതു മുതൽ സംഗീതലോകത്തെ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ പടവുകൾക്കുള്ള പ്രതീക്ഷകളാണു തന്നിലും. സാധാരണ പാട്ടുകാരുടെ ജീവിതത്തേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ടതായി എന്തെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിക്കാൻ അതിനുമുമ്പു തനിക്കു എന്താണുണ്ടായിരുന്നത്?

റോളിനോടു താൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ആ ചോദ്യം വീണ്ടും അവൾക്കു നേരെ ഉയർന്നു. തനിക്കെന്തു മഹത്തായ ലക്ഷ്യമാണു ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്? യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു? തന്റെ ശബ്ദത്തിനു ചില സാധ്യതകളുണ്ട്. രണ്ടാഴ്ച മുമ്പുവരെ ധനസമ്പാദനത്തിനും ആരാധനയും അഭിനന്ദനവും സ്വീകരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമായും മാത്രമാണ് അതിനെ താൻ കണ്ടിരുന്നത്. ഇതിനൊക്കെ റോളിൻ പേജിന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നും എന്ത് ഔന്നത്യമാണുള്ളത്? - അല്പസമയം കൂടി ആ മുറിയിൽ ഇരുന്ന ശേഷം അമ്മയോടു സംസാരിക്കാനായി അവൾ താഴേക്കു ചെന്നു. തന്റെ ഉള്ളിൽ രൂപപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിയ പദ്ധതിയെക്കുറിച്ചും ഗായകസംഘത്തിന്റെ വാഗ്ദാനത്തെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ വിശദമായി സംസാരിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ.

നേരത്തെ ഒരിക്കൽ അതെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചപ്പോൾ ആ വാഗ്ദാനം സ്വീകരിച്ചു വലിയ ഒരു പാട്ടുകാരിയാകുവാനുള്ള പ്രേരണയും പ്രതീക്ഷയുമൊക്കെയാണ് മാതാവിൽ നിന്നുണ്ടായത്.

“ഞാൻ ആ ഗായകസംഘത്തിൽ ചേരുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എനിക്കതിനു തക്കതായ കാരണങ്ങളുണ്ട്” ഭയ

ത്തോടെയാണെങ്കിലും വേഗം തന്നെ റോച്ചൽ വിഷയത്തിലേക്കു കടന്നു.

ശ്രീമതി വിൻസ്ലോ തടിച്ച ശരീരമുള്ള അരോഗദ്യുധഗാത്രയായ ഒരു പ്രൗഢ സ്ത്രീയായിരുന്നു. സമൂഹവും സൗഹൃദവുമൊക്കെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന അവൾക്ക് ജീവിതവിജയത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ, സ്വന്തം കാഴ്ചപ്പാടുകളും ഉത്കർഷേച്ഛയും അതിനുള്ള സമർപ്പണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജീവിതവിജയവും ഉന്നതലക്ഷ്യങ്ങളും മക്കളെ സംബന്ധിച്ചും അവർക്കു പ്രധാനമായിരുന്നു. അവരുടെ ഇളയ മകനായ ലൂയിസ്, റോച്ചലിനെക്കാൾ രണ്ടു വയസ്സ് ഇളയതാണെങ്കിലും സൈനികഅക്കാദമിയിൽ നിന്നും ബിരുദപഠനം പൂർത്തീകരിക്കാൻ പോവുകയാണ്. അവരും റോച്ചലും മാത്രമാണു വീട്ടിൽ. റോച്ചലിന്റെ പിതാവ് വിദേശത്തായിരിക്കുമ്പോൾ മരിച്ചു പോയതാണ്. അതോടെ കുടുംബബന്ധുക്കളിൽ നിന്നും വലിയ എതിർപ്പും ശത്രുതയും അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു. റോച്ചൽ ഒന്നുവളർന്നു വരാൻ അവർ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.

“രണ്ടാഴ്ചമുമ്പ് ഞാൻ എടുത്ത പ്രതിജ്ഞയെക്കുറിച്ച് അമ്മ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?”

“മാക്സ് വെല്ലിന്റെ പ്രതിജ്ഞയാണോ?”

“അല്ല, എന്റെ പ്രതിജ്ഞ. ഓ, അമ്മയതറിഞ്ഞില്ലായിരിക്കും.”

“എനിക്ക് അതൊക്കെയറിയാം. എല്ലാ സഭാംഗങ്ങളും തങ്ങൾ ആയിരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിലും ജീവിതത്തിലും എത്രമാത്രം സാധ്യമാകുമോ അത്രയും യേശുവിനെ അനുകരിക്കുകയും അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന്. പക്ഷേ ഒരു സംഗീതദ്രുപ്പിൽ നീ ചേരുന്നതിനോട് അതിനുള്ള ബന്ധം എന്താണ്?”

“ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ യേശു എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നു ചോദിച്ചിട്ടൊരു തീരുമാനമെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ തന്റെ ശബ്ദം യേശു ഇത്തരം ഒരു കാര്യ

ത്തിനു വേണ്ടി ഒരിക്കലും വിട്ടുകൊടുക്കുകയില്ല എന്നു തന്നെ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.”

“അതെന്താണ്? ആ തൊഴിലിന് എന്താണു തെറ്റ്?”

“അതെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.”

“മറ്റാളുകൾ ചെയ്യുന്നതു തെറ്റെന്നു നിനക്കു വിധിക്കാമോ? പാടാൻ പോകുന്നവരൊക്കെ യേശുവിനു വിരുദ്ധമായ നടപടിയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു നീ പറയാൻ പോവുകയാണോ?”

“അമ്മ എന്നെ മനസ്സിലാക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഞാൻ മറ്റാരെയും വിധിക്കുകയല്ല. ഞാൻ ഒരു പാട്ടുകാരനെയും കുറ്റപ്പെടുത്തുകയല്ല. ഞാൻ എന്റെ കാര്യം മാത്രമാണു പറയുന്നത്. ഞാൻ അതെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചപ്പോൾ യേശു അങ്ങനെ ചെയ്യുകയില്ല എന്ന ബോധ്യമാണ് എനിക്കുണ്ടായത്. യേശു മറ്റൊരാളെങ്കിലും തൊഴിൽ കണ്ടെത്തും.”

“മറ്റൊരു തൊഴിൽ?” ശ്രീമതി വിൻസ്ലോ ശാന്തയായിത്തന്നെയാണു സംസാരിച്ചത്. അവർ സാഹചര്യങ്ങളെയോ അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു റോച്ചലിന്റെ ഭാഗ്യേയമോ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. അവൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന കഴിവുകൾ പോലെ തന്നെ അവൾക്കു പ്രത്യേകമായ പരിഗണനയും ലഭിക്കണമെന്നേ അവർ ആഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ. പ്രഥമസഭയിൽ ഇപ്പോഴുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ തരംഗമൊക്കെ കെട്ടടങ്ങുമ്പോൾ തന്റെ കുടുംബം അഭിലഷിക്കുന്നതുപോലെ പൊതുവേദികളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ഗായികയായി റോച്ചൽ മാറുമെന്ന ചിന്ത അവർക്കു വിശ്വാസം പകർന്നു. റോച്ചലിന്റെ അടുത്ത പ്രസ്താവം ഉൾക്കൊള്ളാൻ വേണ്ട ഒരുക്കം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

“മറ്റൊരു തൊഴിലെന്നോ? മനുഷ്യരാശിക്ക് ആവശ്യമുള്ള സേവനം നൽകുക. ഒരു പാട്ടിന്റെ ശുശ്രൂഷ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ അതു നൽകുക. അമ്മേ, ഇനി ഞാൻ ധന സമ്പാദനത്തിനുവേണ്ടിയോ,

ശ്രോതാക്കളുടെ പ്രശംസയ്ക്കോ, എന്റെ സ്വന്തംസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടിയോ പാടുകയില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. “യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തുചെയ്യുമായിരുന്നു?” എന്ന ചോദ്യത്തോടുള്ള പ്രതികരണമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ ഇനിമേൽ ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കൂ. ഒരു തൊഴിൽ എന്ന നിലയ്ക്കോ, ഗായകസംഘത്തിലെ പാട്ടുകാരി എന്ന നിലയ്ക്കോ പാടിയാൽ എനിക്ക് സംതൃപ്തി ലഭിക്കില്ല.”

റോച്ചലിന്റെ ആവേശവും ആത്മാർത്ഥതയും അവളുടെ അമ്മയെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അവർക്കു കോപം വന്നിരുന്നു. അത് അവർ മറച്ചുവെച്ചിട്ടില്ല. “ഇതുവെറും അർത്ഥശൂന്യമാണ്. റോച്ചൽ നിനക്കുഭോതുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. നിനക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നാണ്?”

“ലോകത്തെ സേവിച്ച പരൂഷന്മാരും സ്ത്രീകളും പല സമ്മാനങ്ങളും നൽകിയാണ് അതിനെ സേവിച്ചത്. ഞാൻ എന്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് ലഭിച്ച ഈ വരദാനത്തെ ഒരു വിലയ്ക്ക് വിറ്റു അതുമുഴുവൻ പണമാക്കണം? പണത്തിന്റെയും സാമൂഹികസ്ഥാനമാനത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ എന്റെ സംഗീതജീവിതത്തെ കാണാൻ അമ്മയാണ് എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ രണ്ടാഴ്ചമുൻപെടുത്ത തീരുമാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ചെയ്യുമ്പോലെ ഒരു ഗായകസംഘത്തിൽ ചേർന്നു പണസമ്പാദനം നടത്തുമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാൻ കഴിയില്ല.” ശ്രീമതി വിൻസെലോ വലിയ ആയാസത്തോടെ എഴുന്നേൽക്കുകയും ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

“നീ എന്താണു ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?” എന്റെ ആ ചോദ്യത്തിനു നീ ഉത്തരം നൽകിയില്ലല്ലോ.

“തത്ക്കാലം സഭയിൽ പാടുന്നതു തുടരും. വസന്തകാലംവരെ തുടരും മെന്നു ഞാൻ വാക്കുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതാ ഏപ്രിൽ 2007

ണ്. മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ ചത്വരത്തിലെ വൈറ്റ് കോസ് മീറ്റിംഗുകളിൽ ഞാൻ പാടാൻ പോവുകയാണ്.”

“എന്ത്! റോച്ചൽ വിൻസെലോയോ! നീ എന്താണിപ്പറയുന്നതെന്നറിയാമോ? അവിടെ താമസിക്കുന്നത് എന്തരക്കാറായ ആളുകളാണെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?”

അമ്മയുടെ വാക്കുകളിൽ റോച്ചലിന്റെ മനസ്സിടിഞ്ഞു. ഒരു നിമിഷം അവൾ ശങ്കിച്ചു പിൻവലിഞ്ഞു നിശ്ശബ്ദയായി. പിന്നെ ധൈര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു:

“എനിക്ക് നന്നായി അറിയാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഞാൻ പോകുന്നത്. ഗ്രേയും ഭാര്യയും ആഴ്ചകളായി ആ സ്ഥലത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇന്നു രാവിലെ മാത്രമാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞത് അവരുടെ യോഗങ്ങളിൽ പാടാൻ അവർക്കു പാട്ടുകാരെ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന്. അവർ ഒരു കുടുംബമായി അതിലാണ് ശുശ്രൂഷ നടത്തുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തീയപ്രവർത്തനം നടക്കേണ്ടത് ആ പ്രദേശത്താണ്. ഞാൻ എന്റെ സഹായം അവർക്കു നൽകാൻ പോവുകയാണ്. എനിക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെലവുവരുന്ന ഒരു ത്യാഗത്തിന്റെ വഴിയിലൂടെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.” അവളുടെ വാക്കുകൾ വികാരാധീനമായി. “അമ്മയ്ക്ക് എന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്നറിയാം. എന്നാൽ ത്യാഗം സഹിക്കാനുള്ള ദാഹം എന്നിൽ വളരെയുണ്ട്. റെയ്മണ്ടിലെ പാപത്തിൽ മുഴുകിക്കഴിയുന്നവർക്കു വേണ്ടി നാം എന്തുചെയ്തിരിക്കുന്നു? ലോകത്തിന്റെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി നിവീകരിക്കുന്ന നാം നമ്മുടെ സ്വന്തം വെളിച്ചം സൗകര്യങ്ങളും എത്രയാണു ത്യജിച്ചിട്ടുള്ളത്? ഒരിക്കലും നൽകേണ്ട ഒരു വിലയുടെ നഷ്ടമോ വേദനയോ അറിയാതെ സമൂഹം തേരു തെളിക്കുന്ന സുഖലോലുപതയുടെയും ആവൃതത്തിന്റെയും സങ്കുചിതത്വത്തിൽ മുങ്ങിയെത്തി എന്നും പോകേണ്ടതുണ്ടോ

നാം?”

“നീ എന്നോടു പ്രസംഗിക്കയാണോ?” ശ്രീമതി വിൻസെലോ ശാന്തമായി ചോദിച്ചു. അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കിയ റോച്ചൽ എഴുന്നേറ്റു.

“അല്ല, ഞാൻ എന്നോടു തന്നെ പ്രസംഗിക്കയാണ്” അവൾ സൗമ്യമായി മറുപടി പറഞ്ഞു. അമ്മയ്ക്കും കൂടുതലൊന്നിലും പറയാനുണ്ടാവുമോ എന്നു പ്രതീക്ഷിച്ച് അവൾ അല്പസമയംകൂടി അവിടെ നിന്നു. എന്നിട്ടു മുറിയിലേക്കു തിരികെ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ തന്റെ അമ്മ തന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയോ സഹാനുഭൂതി കാട്ടുകയോ ചെയ്യുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട എന്നവർക്കു തോന്നി.

അവൾ മുട്ടുകുത്തി. രണ്ടാഴ്ച മുമ്പ് ഹെന്റി മാക്സ്വെല്ലിന്റെ സഭയിൽ മുഷിഞ്ഞ തൊപ്പിയുള്ള ആ പ്രാകൃതരൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുമുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷാജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തവണ്ണം സഭാംഗങ്ങൾ കൂടുതൽ സമയം മുഴുകാലിൽ നിൽക്കാനും പ്രാർത്ഥിക്കാനും പ്രേരിതരായി.

അവൾ പ്രാർത്ഥനയിൽ നിന്നും എണീറ്റപ്പോൾ മുഖം കണ്ണീരിൽ കുതിർന്നിരുന്നു. അല്പസമയം ധ്യാനനിരതയായിരുന്നശേഷം വെർജീനിയയ്ക്ക് ഒരു കുറിപ്പെഴുതി. അത് ഒരു സന്ദേശവാഹകൻ വശം കൊടുത്തയച്ചശേഷം താഴേക്കു ചെന്ന് താനും വെർജീനിയയും കൂടി വൈകിട്ട് ചത്വരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഗ്രേയെയും ഭാര്യയെയും സന്ദർശിക്കുവാനായി പോവുകയാണെന്ന് അമ്മയെ അറിയിച്ചു.

“വെർജീനിയയുടെ ചിറ്റപ്പനായ ഡോക്ടർ വെസ്റ്റും ഞങ്ങളോടൊപ്പം പോരുന്നുണ്ട്. ഡോക്ടർ വെസ്റ്റ്, ഗ്രേദമ്പതികളുടെ സുഹൃത്താണ്. കഴിഞ്ഞ ശീതകാലത്ത് അദ്ദേഹം അവരുടെ യോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു”

ശ്രീമതി വിൻസെലോ ഒരക്ഷരം ഏപ്രിൽ 2007

പോലും പറഞ്ഞില്ല. റോച്ചലിന്റെ തീരുമാനത്തോടുള്ള പൂർണ്ണവിസമ്മതം അവർ നിശ്ശബ്ദതയിലൂടെ പ്രകടിപ്പിച്ചു. റോച്ചലിനും അതു മനസ്സിലായി.

ഏഴു മണിയോടെ ഡോക്ടറും വെർജീനിയയും എത്തിച്ചേർന്നു. തുടർന്നു മുവരും വൈറ്റ് കോസ് യോഗങ്ങൾ നടക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് യാത്രയായി.

റേമണ്ടിലെ കുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു ചത്വരം. റെയിൻ റോഡ് കടകളും പായ്ക്കിംഗ് ഗൃഹങ്ങളും അതിരിടുന്നു. റെയ്മണ്ടിലെ വികൃതവും നികൃഷ്ടവുമായ എല്ലാ കീടങ്ങളും നിബിഡമായി കുടിയേറിയിരിക്കുന്ന വിസ്തൃതമായ ചേരിപ്രദേശമാണ് ഈ ചത്വരം. അതിലൊരു വലിയ മൈതാനവുമുണ്ട്. നാടുചുറ്റി നടക്കുന്ന സർക്കസുകാരും മായാജാലപ്രകടനക്കാരും മറ്റും വേനലിൽ വന്നു കൂടാമെന്ന് സിദ്ധിച്ചു പ്രകടനങ്ങൾ നടത്തും. ഈ മൈതാനത്തിനു ചുറ്റുമായി മദ്യശാലകളും ചുതാട്ടകേന്ദ്രങ്ങളും കുറഞ്ഞ വാടകയ്ക്കു ലഭ്യമായ ഇടുക്കുമുറികളുള്ള ലോഡ്ജുകളും ഒക്കെ നിരനിരയായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ചത്വരം എന്ന ഈ പ്രശ്നത്തെ റേമണ്ടിലെ ഒന്നാം സഭ ഒരിക്കലും സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു സ്പർശനത്തിന് അറപ്പുള്ള വാക്കും വിധം അതു വൃത്തികെട്ടതും പരക്കനും പാപം നിറഞ്ഞതും ഭയം കവുവു ആയിരുന്നു. സത്യം പറഞ്ഞാൽ പലസഭകളും സുവിശേഷസംഘങ്ങളെയും സബ്ബേസുകൾ അദ്ധ്യാപകരെയും ഗായകരെയും ഒക്കെ വല്ലപ്പോഴും അയച്ച് ഈ വ്രണത്തെ കഴുകാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു സ്ഥാപനമെന്ന നിലയിൽ റേമണ്ടിലെ പ്രഥമ സഭ ഈ ചെങ്കുത്താൻ കോട്ടയെ നിർവീര്യമാക്കുന്നതിന് ഒന്നും തന്നെ ചെയ്യുവാൻ മുതിർന്നിട്ടില്ല.

റെയ്മണ്ടിലെ പാപത്തിന്റെ ഈ കഠിനഹൃദയത്തിൻ നടുവിലാണ് സഞ്ചാരി ഏപ്രിൽ 2007

യായ ഒരു സുവിശേഷകനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധീരമായ ഭാര്യയും ഒരു കൂടാരമടിച്ച പ്രസംഗിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചത്. അതു വസന്തകാലമായിരുന്നതിനാൽ സായാഹ്നങ്ങളിൽ കാലാവസ്ഥ സുഖകരമായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളോട് അവർ സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും പതിവിൽ കവിഞ്ഞ തുകകൾ പ്രോത്സാഹനമായി ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ നല്ല സംഗീതപരിപാടിയുടെ വലിയ ഒരാവശ്യം തന്നെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ഞായറാഴ്ച യോഗത്തിന് പിയാനോ വായിക്കുന്ന സഹായി സുഖമില്ലാത്തതിനാൽ വന്നില്ല. പാടുവാൻ വന്നവരും എണ്ണത്തിലും ഗുണത്തിലും കുറവായിരുന്നു.

“ഇന്ന് ആളുകുറവായിരിക്കും” കന്ദേര നിരത്തുകയും വിളക്കുകൾ തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ ഗ്രേയുടെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു.

“ഞാനും അങ്ങനെ സംശയിക്കുന്നു.” കൃശ ഗാത്രനെങ്കിലും തെളിഞ്ഞ ശബ്ദവും ചുറ്റുപുറക്കും ധൈര്യവുമുള്ള ജോൺ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അയൽക്കാരുമായി നല്ല സൗഹൃദം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗൗരവമുഖഭാവമുള്ള ഒരു സഭാംഗം കടന്നുവന്ന് കന്ദേര നിരത്തുന്നതിൽ സഹായിച്ചു.

എട്ടുമണിക്കുശേഷമാണ് അലക്സാണ്ടർ പവേഴ്സ് തന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകാനായി ഓഫീസ് വിട്ടത്. ചതരത്തിന്റെ ഒരു കോണിലേക്ക് ടാക്സി വിളിക്കാൻ അദ്ദേഹം നടക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കുടാരത്തിൽ നിന്നും അതീവഹൃദ്യമായ ഒരു സ്വരം ഉയരുന്നത് കേട്ടത്. അതു റോച്ചൽ വിൻസലോയുടെ ശബ്ദമായിരുന്നു. ദൈവസന്നിധിയിൽ നിന്ന് ഒരു ഉത്തരത്തിനുവേണ്ടി ചോദ്യവും വച്ച് വിങ്ങുന്ന പവേഴ്സിന്റെ മനസ്സിലേക്കാണ് ആ ഗാനാലാപനം ഒഴുകിയെത്തിയത്. അതുവരെയും ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ ദണ്ഡനത്തിലാ ഏപ്രിൽ 2007

യിരുന്നു മനസ്. ഒരു റെയിൻ റോഡ് ഉദ്യോഗസ്ഥനെന്ന നിലയിൽ തന്റെ കഴിഞ്ഞകാലപ്രവർത്തനങ്ങളിലൊന്നും തന്നെ ത്യാഗം ലേശവും തീണ്ടിയിരുന്നില്ല. തനിക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് ഇപ്പോഴും പറയാറിയിട്ടില്ല.

ശ്രദ്ധിക്കുക! എന്താണവൾ പാടുന്നത്? റോച്ചൽ വിൻസലോ എങ്ങനെ ഇവിടെയെത്തി? ചുറ്റുപാടും നിരവധി ജനാലകൾ തുറക്കപ്പെട്ടു. ഒരു മദ്യശാലയ്ക്കു സമീപം അടിപിടി കുടിക്കാണ്ടിരുന്നവർ നിശ്ശബ്ദരായി ശ്രദ്ധിച്ചു. മറ്റുപലരും ചതരത്തിലേക്കും കുടാരത്തിലേക്കും വേഗത്തിൽ നടന്നു. അതുപോലെയാരിക്കലും റോച്ചൽ പ്രഥമസഭയിൽ പാടിയിട്ടില്ലെന്നതാണ് സത്യം. ഹൃദ്യമായിരുന്നു ആ ശബ്ദം. അവൾ എന്താണു പാടുന്നത്? അലക്സാണ്ടർ പവേഴ്സ് നിന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു.

“അവൻ നയിക്കുന്നേടത്തേക്കു/ ഞാൻ പിൻഗമിച്ചിടും/ ഞാൻ പിൻഗമിച്ചിടും/ അങ്ങെത്തുവോളവും”

വൃത്തികെട്ട ലോഡ്ജുകളിലും ദുഷ്ട തച്ചമർകെട്ടിയ മദ്യശാലകളിലും നൃശം സതയുടെയും അശുദ്ധിയുടെയും ഇരുണ്ട ഗഹവരങ്ങളിലും വിശുദ്ധിയുടെ സ്വരലയങ്ങൾ ഒഴുകിയിറങ്ങിയപ്പോൾ പുതുജീവന്റെ ഉൾത്തുടിപ്പുകളാൽ ചതരം ചലനം കൊണ്ടു.

“ഇന്ന് ആ കുടാരം നിറഞ്ഞുകഴിയും. അതാണ് ആ സംഗീതത്തിന്റെ മാസ് മരികത്.”

ആരോ ഒരാൾ അലക്സാണ്ടർ പവേഴ്സിനോട് പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം കുടാരത്തിനു നേരെ തിരിഞ്ഞു എങ്കിലും തീരുമാനം മാറ്റി. ടാക്സി പിടിച്ചു വീട്ടിലേക്കു പോയി. എങ്കിലും റോച്ചലിന്റെ ശബ്ദപരിധിക്കു പുറത്തെത്തുമ്പോൾ “യേശു ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു” എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. (തുടരും)

വാർത്തയും വിശകലനവും
ക്രിസ്തീയലോകത്തെ വാർത്താജീവിതത്തിനുള്ളിൽ, വിശദീകരണങ്ങൾ...
എയ്ഡ്സ് രോഗികൾ പെരുകുന്നു

തിരുവനന്തപുരം: കേരളത്തിൽ ഔദ്യോഗികമായി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എച്ച്.ഐ.വി. പോസറ്റീവ് കേസുകളുടെ എണ്ണം ഒരു ലക്ഷമായി. ഇവരിൽ എയ്ഡ്സ് രോഗികളായിത്തീർന്നവരുടെ എണ്ണം 3,828 എന്നും കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ആരോഗ്യമന്ത്രി കേരളാനിയമസഭയിൽ രേഖാമൂലം നൽകിയ മറുപടിയിലാണ് ഈ വിവരം.

ട്രേഡ് സെന്റർ ആക്രമണം: കുറ്റം സമ്മതിച്ചു

വാഷിങ്ടൺ: സെപ്റ്റംബർ 11 ലെ വേൾഡ് ട്രേഡ് സെന്റർ ആക്രമണത്തിന്റെ സൂത്രധാരൻ എന്നു സംശയിച്ചിരുന്ന അൽക്വയ്ദ നേതാവ് ഖാലിദ് ഷേക്ക് മുഹമ്മദ് കുറ്റം സമ്മതിച്ചു. ഉസാമ ബിൻ ലാദന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ആക്രമണപദ്ധതി തയ്യാറാക്കിയതും നടപ്പാക്കിയതും താനാണെന്ന് ഷേക്ക് മുഹമ്മദ് പറഞ്ഞതായി പെൻഗൺ വക്താവ് അറിയിച്ചു. ലോകത്തിലെ വിവിധനഗരങ്ങളിലായി 30 ആക്രമണപദ്ധതികളും ഷേക്ക് മുഹമ്മദ് ആസൂത്രണം ചെയ്തിരുന്നത്രേ. 2003 മാർച്ചിലാണ് പാക്കിസ്ഥാൻകാരനായ മുഹമ്മദ് അറസ്റ്റിലായത്. ഇപ്പോൾ ക്യൂബയിലെ ഗാണ്ടനാമോ തടവറയിൽ നടന്ന വിചാരണയ്ക്കിടയിലാണ് ഭീകരാക്രമണപദ്ധതിയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം ഷേക്ക് മുഹമ്മദ് ഏറ്റെടുത്തതെന്നു പെൻഗൺ വക്താവ് വാർത്താലേഖകരെ അറിയിച്ചു.

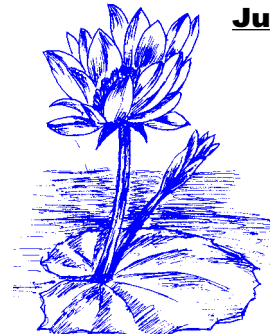

മദ്യത്തിൽ മുങ്ങി മരിക്കുന്നവർ

ബ്രസൽസ്: മദ്യത്തിന്റെ അമിത ഉപയോഗം മൂലം പ്രതിവർഷം യൂറോപ്പിൽ 195,000 ആളുകൾ മരണമടയുന്നു! ഇവരെല്ലാം 15 വയസ്സിനും 29 വയസ്സിനും ഇടയിലുള്ളവരാണത്രേ. കണക്കുകളനുസരിച്ച് യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളിൽ പത്തിലൊരാൾ മുഴുകുകയെന്നാണ്. യൂറോപ്യൻ കമ്മീഷനുവേണ്ടി എക്സിക്യൂട്ടീവ് വിങ് നടത്തിയ സർവ്വേയിൽ നിന്നാണ് ഞെട്ടിക്കുന്ന ഈ വിവരങ്ങൾ.

‘തുർക്കി മതസ്വാതന്ത്ര്യം അംഗീകരിക്കണം’

വത്തിക്കാൻ: തുർക്കിയിൽ മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കണമെന്ന ആവശ്യം ശക്തമായി. ഏഴുകോടിയോളം ജനങ്ങളുള്ള തുർക്കിയിൽ മുസ്ലിങ്ങൾക്കൊഴികെ ആർക്കും വേണ്ടത്ര മതസ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. തുർക്കിയുടെ ഭരണഘടന എല്ലാവർക്കും മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഫലത്തിൽ അതു നടപ്പായിട്ടില്ല. ക്രിസ്തീയസഭകൾക്ക് ഇവിടെ ഇതുവരെ നിയമപരമായ അംഗീകാരം നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭരണഘടനയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യം എല്ലാവർക്കും അനുവദിക്കണമെന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ആവശ്യം. മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അഭാവം തുർക്കിക്ക് യൂറോപ്യൻ യൂണിയനിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും വിലങ്ങുതടിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ മതവിശ്വാസികൾക്കും തുർക്കിയിൽ മതസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകണമെന്ന് ഈയിടെ മാർപാപ്പയും ശക്തമായി ആവശ്യപ്പെട്ടു. തുർക്കിയുടെ പുതിയ വത്തിക്കാൻ അംബാസിഡറുടെ നിയമനരേഖകൾ ഏറ്റുവാങ്ങുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ഈ ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചത്. ●

Just a Minute

Jesus said: "Observe how the lillies of the field grow....even Solomon in all his glory, did not cloth like one of these". (Math 6:28,29)

Pheba P.Cleetus, Kochi

പേർ വിളിക്കും നേരം കാണും.....

ഒരു സണ്ടേസ്കൂൾ അധ്യാപകനായിരുന്നു ജയിംസ് എം. ബ്ലാക്ക്. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം തെരുവിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ഒരു ചെറുകുടിയിലിരുന്ന് മുമ്പിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി ചിന്താധീനയായി ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. കൊച്ചുകുട്ടി. പക്ഷേ ജീവിതകേൾക്കങ്ങൾ മൂലം പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ ചിന്താഭാരം അവളുടെ മുഖത്തു പ്രകടമായിരുന്നു.

ജയിംസ് ബ്ലാക്ക് ഒരു നിമിഷം അവളെ നോക്കിനിന്നു. പിന്നെ അടുത്തുചെന്ന് അവൾക്ക് സണ്ടേസ്കൂളിൽ വരുവാൻ താത്പര്യമുണ്ടോ എന്നന്വേഷിച്ചു.

“അയ്യോ, തീർച്ചയായും. എനിക്കു സണ്ടേസ്കൂളിൽ വരാൻ വലിയ ഇഷ്ടമാണ്. പക്ഷേ.....”

അവൾ അറിയാതെ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. അവൾ തന്റെ കീറിപ്പിഞ്ചിയ ഉടുപ്പിന് ലേക്കും ഷൂസിലേക്കും നോക്കി.

ബ്ലാക്കിനു കാര്യം മനസ്സിലായി. ദിശിദ്രയായ അവൾക്ക് സണ്ടേസ്കൂളിനുവരുവാൻ നല്ല വസ്ത്രമില്ല.

ബ്ലാക്ക് അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അടുത്തദിവസം തന്നെ അദ്ദേഹം അവൾക്ക് പുത്തൻ ഉടുപ്പുകളും ഷൂസും തൊപ്പിയും സമ്മാനിച്ചു.

പെൺകുട്ടി ഉത്സാഹഭരിതയായി. മൂടങ്ങാതെ സണ്ടേസ്കൂളിൽ അവൾ സംബന്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ആഴ്ചകൾ കടന്നു പോയി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ഞായറാഴ്ച സണ്ടേസ്കൂളിൽ പേർ വിളിച്ചപ്പോൾ അവൾ ഹാജരില്ല. എന്തുപറ്റി? അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അതീവഗുരുതരമായനിലയിൽ രോഗം ബാധിച്ച് അവൾ കിടപ്പിലാണ്.

ബ്ലാക്ക് ദുഃഖിതനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലൂടെ ഒട്ടേറെ ചിന്തകൾ കടന്നുപോയി. സണ്ടേസ്കൂളിൽ പേർ വിളിക്കുമ്പോൾ അവൾക്ക് ഒരിക്കലും ഇനി ഹാജരാകാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വരുമോ?

ആട്ടെ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരിക്കൽ പേർ വിളിക്കുമ്പോൾ അവൾ അവിടെ ഉണ്ടാകുമോ? താൻ അവിടെയുണ്ടാകുമോ?

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ചില വരികൾ തെളിഞ്ഞുവന്നു. പിയാനോയിൽ അത് അതീവ ഹൃദ്യമായ ഒരു ഗാനമായി ഇങ്ങനെ ചിട്ടപ്പെടുത്തി:

“കർത്താകാഹളം ഔഗാന്തുകാലത്തിൽ ധ്വനിക്കുമ്പോൾ
നിത്യമാം പ്രഭാതശോഭിതത്തിൻ നാൾ
പാർത്തലേ രക്ഷപ്പെട്ടോരകരെക്കൂടി ആകാശം
പേർ വിളിക്കും നേരം കാണും എൻ പേരും....”

ചില ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ആ പെൺകുഞ്ഞ് തന്റെ പേർവിളിക്കുമ്പോൾ അവിടെ കാണാനായി നിത്യയുടെ തീരത്തേക്ക് ചേർക്കപ്പെട്ടു.

ആ ഗാനത്തിന്റെ വരികൾ ഇന്നും അനേകർക്കു പ്രചോദനം നൽകുന്നു:

പാർത്തലത്തിൽ എന്റെ വേലതീർത്തു ജീവിതാന്ത്യത്തിൽ

സ്നേഹിതാ, പേർ വിളിക്കുന്ന നേരത്ത് നിങ്ങളുടെ പേരും അവിടെ കാണുമോ? (വെളിച്ചം 20:15).